

שער זיכרון
אוריאל

אוריאל פרץ ליברנט נולד בכ"ו בטבת תשמ"ח בירושלים להורים אהרן וג'וני, וגדל ביישוב אפרת שבגוש עציון.

אוריאל היה ילד מלא מרץ שלמד לתעל את האנרגיה הרבה שלו לספורט, ונעשה לשחיין, ולשחקן הוקי וכדורגל מצטיין. מילדות היה אוריאל שקט, חייכן וצנוע, שתכונתו הבולטת ביותר היא שאיננו בולט. ענווה ושקט מיוחדים שהיו בו, יחד עם שמחת חיים פנימית ואהבת הזולת, משכו עליו חן בעיני כל מכריו.

בתום לימודיו בבית הספר היסודי 'עשה חיל' באפרת, המשיך אוריאל את לימודיו בישיבה התיכונית 'נווה שמואל' באפרת. לצד התמדתו בלימוד גמרא, אליו נמשך בכל לבו, השקיע גם בלימודי החול, ונחל בהם הצלחה רבה. כשרונו והצלחתו של

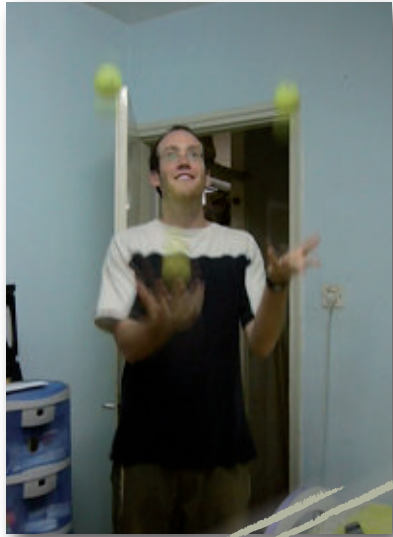
אוריאל בלימודים, איפשרו לו לעזור לחברים הזקוקים לסיוע בפתרון תרגילים קשים במתמטיקה או בפיזיקה. הושטת יד זו נעשתה בדרכו האופיינית של אוריאל - בצניעות, ובליוויו חיוך.

לצד השקעתו בלימודים, אוריאל אהב לשחק טניס ושחמט ופיתח התמחות מיוחדת בגאגלינג. אוריאל אהב את

הארץ בכל ליבו, טייל רבות בין הרי גוש עציון - נוף הולדתו ששמר לו אהבה מיוחדת - וטבל במעיינות הנובעים בו.

המשך דרכו לישיבת הסדר - מסגרת המשלבת לימוד תורה עם שירות צבאי - היתה טבעית, ובתום לימודיו בתיכון, החל את לימודיו בישיבת ההסדר 'הר עציון' שבאלון שבות. בישיבה באה אהבתו של אוריאל ללימוד תורה לביטויה המרבי: אוריאל מיקד את כל מרצו בלימוד, ובית המדרש הפך למרכז חייו. אהבתו של אוריאל ללימוד הגמרא הביאה אותו להתמיד בלימוד הדף היומי במסירות רבה, גם בתנאי שטח ולחץ קשים שנזדמן להם במהלך השירות הצבאי.

גם בישיבה נמשך אוריאל למשחקי ספורט, ונהנה ליזום ולקחת חלק במשחקים מסוגים שונים. למרות שאוריאל בלט בכשרונו ויכולותיו הספורטיביים, משחקו היה קבוצתי ומשתף, ומעולם לא נתן לאיש להידחות אל מחוץ למשחק.

במהלך שנותיו בישיבה, נהג אוריאל להתנדב בבית חולים כפר שאול לפגועי נפש, ופעם בשבועיים נסע לפגוש את החולה שאימץ.

אוריאל מעולם לא הבליט את הישגיו, וחיוכו הנעים והמבויש, יחד עם הטפיחה העזה על השכם אותה העניק לכל מכר שפגש, גרמו לכל מי שבסביבתו לחוש אהוב ורצוי. אחת היא אם האדם עמו בא במגע היה צבר מלידה או תלמיד בן חוץ לארץ - אוריאל האיר פנים לכל סובביו. לשירותו הצבאי הלך אוריאל בציפייה ובגאווה.

בהתגייסותו לחיל השריון פיעמו בו תחושת שליחות והכרה עמוקה בערך השירות. ההכשרה הצבאית ביחידות הלוחמות אינה קלה, וכרוכה בהתנסויות מאתגרות, אולם אוריאל מעולם לא התלונן. כשחיוכו הנצחי על שפתיו, נהג לומר: "נו, טוב, זה הצבא. בעצם זה לא כל כך נורא".

אוריאל קיבל את אתגרי השירות וקשייו ברוח טובה, ומתוך כך סייע לאחרים, נתן עדיפות לרצון חבריו, וויתר בקלות במקומות שסבר שהדבר יסייע לזולת. כך, התנדב תמיד למשימות קשות שאחרים לא רצו למלא, בשקט, ביעילות, ותמיד - כמובן - עם חיוך מבויש על שפתיו.

נפשו העדינה של אוריאל נמשכה באופן טבעי לבית המדרש, אך כאשר נאמר לו שרוצים בו כמפקד טנק, התנדב אוריאל להאריך את שירותו במספר חודשים לטובת הקורס הפיקודי, תוך ויתור על ישיבת בית המדרש בזמן זה.

כך, הפך אוריאל הנחבא אל הכלים, למפקד שמנהיגותו שקטה ומעוררת כבוד, ומבוססת על דוגמא אישית ונכונות לעבודה קשה. כמפקד, היה חשוב לאוריאל שתשרור אווירה של רעות בין חייליו, ושיתפקדו היטב כצוות.

אוריאל ראה את המשימות עומדות מול עיניו, והקפיד, לעיתים למורת רוחם של פקודיו, גם על הקטן שבפרטים. אוריאל כחייל, ויותר מכך כמפקד, חתר למקצועיות מירבית, ולא הפסיק

לשאול ולברר בעניינים צבאיים-מקצועיים הנוגעים להכשרתו ומשימותיו, עד שחש שהגיע לרמת ההבנה הנדרשת ממנו.

בט"ו באב תשס"ט, התאמן גדוד 53 של חטיבת השריון 188 ברמת הגולן, במתווה תרגיל שנועד להכשיר את הגדוד למצב מלחמה. במהלך התרגיל עברו הטנקים על גשר מעל תעלה. כאשר עבר הטנק עליו פיקד אוריאל על הגשר, התהפך הטנק אל התעלה, ואוריאל נהרג. במילותיו האחרונות - 'צוות תרגולת התהפכות' - הציל את חייליו מפגיעה.

יהי זכרו ברוך.

על ילדותו של אוריאל

מאז היותו פעוט, אוריאל היה ילד פעיל מאוד. פעיל כל כך, עד כי משפחתו נהגה להתבדח שכשהוא ישן הוא לא ממש נרדם, אלא רק מטעין את עצמו מחדש.

אוריאל נולד לאחר שתי בנות (ולפני בת נוספת), וניתן היה לחשוב כי חיים בין בנות ישפיעו על אופיו, אולם המציאות הראתה אחרת. בכל פעם שאוריאל הלך עם אחיותיו, היה מבחין בעצמים שונים שנעלמו מעיניהן, מרים אותם ומביא עמו הביתה. עד מהרה התמלא הבית באבנים, מקלות, צינורות השקיה, חבלים ועוד. עד היום מעטרת את גינת בית המשפחה 'ביצת דינוזאור', שהיא למעשה אבן עגולה וגדולה שמצא אוריאל, שמבטאת ומזכירה את סקרנותו ואהבתו הגדולה לטבע.

שובבותו של אוריאל נתגלתה עוד בשחר ילדותו. באחת הפעמים בהן יצאו ילדי הגן עם הגנת לטיול, אוריאל מיהר לחזור פנימה ולנעול את הגן מבפנים, כשהוא ממתין לגנת שנאלצה להכנס דרך החלון. באותה תקופה פרצה מלחמת

המפרץ הראשונה, ואוריאל נצרך להיכנס לממ"ד הפלסטיק בכל פעם שנשמעה אזעקה. על מנת להקל ולהמתיק את השהות באוהל הקטן, צויד אוריאל בשקית חטיפים וממתקים. אוריאל, שחונך שעליו לשתף ולחלוק עם אחרים את אשר לו, תהה כיצד יחלוק עם אחרים את הממתקים לאחר שהממ"ד נסגר עליו מבחוץ. הוריו הסבירו לו שזהו מצב יוצא דופן, וכי הוא רשאי להנות לבדו. אוריאל שהתלהב מהעסקה, חש שהאזעקות הקוראות להיכנס למרחבים המוגנים אינן תדירות די הצורך, ויצר אזעקות משלו כשהוא מחקה את קולן וצועק מיד: "ביסלי, במבה...".

כמה שנים לאחר מכן, אוריאל עלה בשעה טובה לכיתה א', והאנרגיות הרבות שלו יחד עמו. במשפחתו עלה חשש: כיצד יצליח לשבת שעות ארוכות בכיתה וללמוד? ובכן, אוריאל נעשה לילד ספורטיבי מאוד, וכל עוד מצא נתיבים לפרוק את מרצו הרב במשחקי כדורגל בזמנים פנויים, הצליח להתמקד היטב גם בלימודים.

המחנכת של אוריאל בכיתה ג' נהגה להזמין את התלמידים להצטרף לאסיפות ההורים. המורה שיתפה את ההורים ואת אוריאל בתכונותיו הטובות ובלמידתו

הרצינית, אולם ככל שהוסיפה ודיברה, אוריאל הלך והתכנס לתוך מושבו כשראשו מורכז והוא נבוכ מן השבחים המורעפים עליו. מכאן ואילך, לא הצטרף עוד לאסיפות הורים.

אוריאל קנה לו שם כתלמיד נעים, שקט וביישן. לכן, כאשר המחנך בכיתה ז', הרב נעם ספיר, ביקש מתנדבים לנהל

את הקיוסק המחזורי, הופתע לראות את ידו של אוריאל מורמת. המורה שמח על רצונו להיות מעורב ומינה אותו יחד עם קבוצת תלמידים נוספת לנהל את הקיוסק, תפקיד הכולל את קניית הסחורה, מכירתה וניהול החשבונות. אוריאל היה מרוצה מכך שכבדרך אגב תפקיד זה מסייע לו להכיר את ירושלים בכלל, ואת שוק מחנה יהודה בפרט. הוא למד היכן לקנות את הסחורה במחיר המשתלם ביותר, ולמרות ביישנותו הטבעית - אפילו להתמקח. המורה ציין, כי הקיוסק בניהולו של אוריאל היו מן המוצלחים שהכיר.

בסוף אותה שנה, הכיתה יצאה לטיול שנתי שממנו, כמו מיתר הטיולים, אוריאל נהנה מאוד. לאחר הטיול נשלח מכתב להורים המסכם את חוויות הטיול. במכתב היה סעיף המשבח את התנהגות התלמידים, אולם היה גם סעיף שהעיר על כך שנדרש שיפור בלבוש התלמידים, בכל הנוגע ללבישת ציציות וחבישת כיפות בכל עת.

אוריאל לא נמנה על לובשי הציציות - לא בשל התנגדות עקרונית, אלא בשל חוסר נוחות, אך כשקרא את המכתב, התייחס אליו באופן אישי ומאז והלאה הקפיד על לבישת ציצית בקביעות. כאשר הגיע הזמן לבחור תיכון, העדפתו הראשונה של אוריאל הייתה ישיבת נווה-שמואל הממוקמת מספר דקות הליכה מביתו. מי שהכיר את אופיו הנחבא אל הכלים של אוריאל, היה יכול לחשוב שאוריאל יעדיף לבלות את זמנו הפנוי בפרטיות של ביתו, אך המציאות הייתה ההיפך המוחלט. אוריאל מיעט להגיע הביתה - גם בימי ג' בהם

שוחררו התלמידים מוקדם - ותחת זאת העדיף לבלות עם חבריו ולסייע להם במקצועות הריאליים. אפילו בשבתות ישיבה לא ניצל אוריאל את קירבתו לבית, ורק בכיתה י"ב ארע שהפסיד ארוחת שבת עם החברים בישיבה.

אחד מהחוגים שהוצעו לתלמידים בנווה שמואל היה חוג לכתיבת סת"ם. כן, בתחילת כיתה י"א החל אוריאל את החוג עם קבוצת חברים. ככל שעבר הזמן, משתתפים הלכו ונשרו מן החוג - כתיבת סת"ם היא מלאכה מייגעת שדורשת התמדה. אוריאל היה בין הבודדים שהתמידו עד לסיום, ולתוצר הסופי - מגילת אסתר כשרה. כשסיים אוריאל את המגילה לאחר חודשים ארוכים של אימון וכתיבה, הוא מסר אותה לאביו אהרן ואמר: "זה עבורך". אביו, שידע כמה עמל אוריאל על המגילה

היפהפיה, סירב לקבלה. לבסוף הושגה פשרה - אהרן ואוריאל ישבו יחד בזמן קריאת מגילה ויקראו בה יחדיו. הסדר זה של קריאה משותפת במגילה התקיים עד שאוריאל התגייס לצבא.

בסוף התיכון, כאשר הסתיים מחזור של לימוד הדף היומי והחל מחזור

חדש, החליט אוריאל להצטרף, והחל ללמוד בקביעות דף יומי. קביעות זו נמשכה לאורך תקופת הלימוד בישיבת ההסדר בגוש עציון ולתוך השירות הצבאי. בלימוד זה במהלך השירות קנה לו אוריאל שם של מתמיד בלתי נלאה הלומד בכל תנאי, מבלי להתחשב בקשיי האימונים ובעייפות. תנוחה אופיינית לאוריאל המוכרת לחבריו מן השירות, היא לימוד מדפים מצולמים בזמני הפוגה.

"בשם ה' א-לוקי ישראל מימיני מיכאל ומשמאלי גבריאל ומלפני אוריאל ומאחורי רפאל ועל ראשי שכנת א-ל"

ערב לפני שאוריאל נהרג, בעת שאמרתי קריאת שמע, חשבתי עליו ועל הדרך שהתווה עבורי. אוריאל הוא אחי הגדול, והאח הקרוב אלי ביותר בגיל.

אוריאל היה עבורי חבר ילדות. כשזכינו פעם בכמה שנים לביקורו של השלג, אוריאל הזדרז להעיר אותי מוקדם כדי שנספיק לראות את השלג לפני שכולם ידרכו עליו. אוריאל לימד אותי לרכוב על הולרבלייזס, לשחק טניס וגם לעשות

ג'אגלינג - תחום בו היה אלוף. לפעמים גם הייתי שפן נסיונות לתעלוליו השונים. גם כששיחקנו במשחקי חשיבה, אוריאל היה יריב רציני, אך תמיד הדגיש שאנחנו משחקים כדי להנות ולא כדי לנצח.

כשגדלנו, אוריאל התמקד בתחומים רציניים יותר, השקיע בלימודים והיה תלמיד טוב. כשהתקשיתי, תמיד שמח לעזור ולהסביר, בדרך שהפכה את הלימוד לחוויה. פעם ישבתי עם חברה וניסינו לפתור תרגיל קשה במיוחד במתמטיקה. אוריאל, שהיה באמצע לימוד, הבחין בקושי שלנו ובא לעזור. ההסבר הסבלני שלו הפך את העניין לפשוט ומובן.

המעבר לשיבת הסדר היה משמעותי מאוד עבור אוריאל, כיוון שכעת היה הלימוד לגמרי 'לשמה' ולא עבור ציונים. ואכן - אוריאל למד ברצינות, ולא רק בתוך כתלי בית המדרש. אוריאל למד בכל זמן ובכל סיטואציה - בטיולים, בהמתנה לאוטובוסים, בטרמפים, לא משנה היכן היה ומי היה סביבו - התורה עמדה מעל לכל. בהתלהבותו, הפך אוריאל את לימודי הקודש לחשובים וחוויתיים גם עבורי. כך, מצאתי את עצמי מחכה לשובו מהישיבה כדי ללמוד איתו למבחנים במשנה, כי איתו - כל משנה מעניינת ומרתקת. כשישב בבית עם ספר ולמד, שרתה בחדר שלוהו ונועם - כאילו השכינה נמצאת עמו בחדר. אוריאל אהב לשיר שירי קודש ובמיוחד בשולחן שבת, ומתחילת לימודו בישיבה, נהנה להכיר לנו שירים וניגונים חדשים שלמד בה.

הגיוס לצבא היווה נקודת מפנה משמעותית נוספת עבור אוריאל. הוא התגייס לצבא מתוך התלהבות, ותמיד חזר מהצבא עייף ורעב, אך מאושר. כל קושי הפך אצלו לחוויה. חברים מן הצבא סיפרו שאוריאל היה תמיד שמח ושלו גם במצבים של עייפות ולחץ.

כדרכו, גם אל מקומו כחייל התייחס ברצינות. כך, למשל, הקפיד לשמור על כושר, והיה מתאמן בתרגילים ובריצות גם כששב הביתה. כששימש בתפקיד טען בטנק, סיפר שבהפסקות האימונים היה יורד לשכיבות סמיכה כדי לחזק את השרירים. על הטנק סיפר בהתלהבות רבה - כמו ילד שחווה נסיעה על מתקן בלונה פארק. כשאוריאל היה יוצא חזרה לצבא, דאג לקחת איתו חטיפים ודברי מאפה מתוקים כדי לאחסן בחדר, בטנק ובכיסים, ולחלק לחברים ברגעים קשים, מתוך שמחה ורצון לתת.

בחודש האחרון לחייו, סיים אוריאל קורס מפקדי טנקים, ועבר לבסיס ברמת הגולן. אוריאל אהב את הגולן במיוחד, והכיר אותו מטיולים משפחתיים רבים. בזמנים חופשיים במהלך השירות נהג לרוץ רגלית למסלולים, להביט בנוף ולשוב בריצה לבסיס. שם, בגולן, גם מצא את מותו.

היבטים רבים באישיותו של אוריאל מוכרים לנו, בני משפחתו, אך מתוך צניעותו, היבטים שונים באישיותו התגלו לנו ביתר עוצמה דווקא לאחר מותו. אנשים רבים שבאו עמו במגע - חברים, מורים, מפקדים וחברי מחלקה - מתארים את מחויבותו החברתית העמוקה, ומסירותו לכל ענין שבין אדם לחברו. כך למשל, לאוריאל היה כשרון בתחומים ריאליים - מתמטיקה ופיזיקה - תחומים שאנשים רבים מתקשים בהם. פעמים רבות אנשים פנו אליו בבקשת עזרה, והוא תמיד סייע בשמחה.

בכלל, אוריאל לא היה איש של מילים, אלא של מעשים. כשהלכנו יחד ברחוב - אוריאל תמיד הלך צעד לפני, ממהר להגיע לאן שצריך. כשעשה ופעל, ניתן היה לחוש שאיננו פועל מתוך כורח או צורך אלא מתוך שלמות והתלהבות, והרגשה זו הדביקה אחרים בחשק לעשייה דומה.

לפעמים עוברת בי מחשבה - מדוע נהרג אוריאל דווקא בט"ו באב?

ואני עונה לעצמי - אדם שכל-כולו היה אהבת הבריות, אהבת התורה, הארץ והקב"ה, השיב את נשמתו לבורא ביום שבו נקשרת אהבה בין אדם לרעייתו. יום בו

מונח היסוד לבנין נוסף של אהבה.

כשהטנק של אוריאל עליו פיקד התהפך, אוריאל פקד 'צוות תרגולת התהפכות', ובכך הציל את חבריו-חייליו מפגע. אני בטוחה שבאותו רגע הוא לא חשב על עצמו, אלא על האחריות שהיתה לו כלפי חייליו כמפקד טנק. טבעי הוא שאדם שכל חייו סבבו סביב נתינה ומסירות, יעשה ברגעי האמת את המעשה הראוי.

כאשר הקב"ה מעמיד את האדם בנסיון, הוא נותן לו גם את הכוחות לעמוד בו. כל נסיון מעצים את כוחות הנפש של האדם, אולם יחד עם זאת, בנסיון שאנו חווים צורב גם געגוע גדול. כל שמחה מאז מותו של אוריאל מעורבת בעצב על החסר.

יש אנשים שבימיהם הקצרים מספיקים הרבה, ואוריאל בצדקותו ומעשיו השאיר חותם עצום, המשפיע על אנשים לקחת על עצמם להמשיך את דרכו. בזמן שחלף מאז מותו, משפחתי ואני זכינו להכיר אנשים רבים שאוריאל הותיר עליהם את חותמו.

"צדיקים במותם נקראים חיים", כי תורתם ומעשיהם ממשיכים להניב פירות בעולם. מעשיו של אוריאל מסופרים גם לאחר מותו, משמשים השראה לכולנו ומחיים את זכרו.

אני שמחה שזכיתי לגדול לצד אוריאל, ולמרות חסרונו, הוא ממשיך להיות נוכח בתוכי.

יהי זכרו ברוך.

אחותך, אליענה

אוריאל פרץ בן אהרן ויהודית ג'וני ליברנט. "דודי ירד לגנו לערוגות הבושם". כתוב בזוהר הקדוש: הקב"ה מחפש בגן שלו, מחפש את הפירות הכי מבושמים, הכי טובים. קוטף אותם ומעלה אותם אליו השמימה. ואנחנו למטה בועטים, צורחים, "רזי לי רזי לי", למה? למה! והתשובה היא שמים שקטים, שמים קודרים. אולי אנחנו מוכרחים לומר כמו שהילדים אומרים: 'למה? ככה!', אבל אנחנו גם אומרים: "אשרי העם שככה לו".

ואתמול הבנתי מה פירוש "אשרי העם שככה לו".

כששמעתי את הבשורה הרעה מיהרתי לבית ליברנט, ודיברתי עם אהרן שסיפר על המסירות של בנו, על אהבת התורה שלו. עד כמה אוריאל היה ותרן, עד כמה היה שתקן. כיצד לא היה מטיל ביקורת על שום אדם ועל שום דבר, עד כמה אהב ללמוד. כדוגמה לאהבת הלימוד שלו סיפר לי אהרן שתוכננה לאוריאל 'רגילה' עם הגדוד בכפר הנופש באשקלון לכמה ימים, והוא ביקש רשות לא להשתתף, ובמקום זאת לחזור לישיבה וללמוד. כזה היה אוריאל וקשה לנו מאד בפרידתו.

טלפנתי לג'וני שהיתה בניו יורק בעת הבשורה הרעה. הייתי צריך לעצור דמעות, כל כך קשה לדבר בטלפון על טרגדיה כה כואבת. ג'וני שאלה על הלכות אנינות, תוך כדי ההסבר אמרתי לה פירוש ששמעתי מרבי ומורי הרב סולובייצ'יק זצ"ל. הרי בתקופת האנינות - שהיא בין המוות לקבורה - אסור לאונן לקיים מצוות: אין ברכות, אין ברכת המזון, אין נטילת ידיים עם ברכה ואין תפילה. על מנהגי האנינות אמר לי מורי ורבי זצ"ל, שהקב"ה נותן לאבל אפשרות לכעוס עליו, לא לעשות מצוות. כל מוות היא טרגדיה, אבל אין טרגדיה יותר גדולה מאמא שצריכה לקבור את בנה. הרב סולובייצ'יק נתן לגיטימציה לתחושות כעס כלפי הקב"ה והדרך שבה הוא מנהל את עולמו.

מיד ענתה לי ג'וני: "הרב, לא זאת ההרגשה שלי. היתה לי מתנת א-ל כל כך טובה שאינני יכולה לתאר. כל יום עם אוריאל היה זכות להוריו. עם כל הכאב שלי אני מרגישה הכרת הטוב לקב"ה".

באותו רגע, נזכרתי בסיפור המפורסם בגמרא על רבי מאיר וברוריה. כאשר ברוריה היתה צריכה לספר לבעלה על שני הבנים שלהם שנפטרו כאשר הוא היה בבית המדרש, סיפרה לו שלפני כמה שנים הפקידו אצלה שני תכשיטים מאד יקרים ונתנו לה רשות להשתמש בהם. עם הזמן היא הרגישה שהם כבר שלה ושכחה

שהם היו רק פקדונות, והנה המפקיד ביקש ממנה שהיא תחזיר אותם אליו. רבי מאיר הדגיש שודאי עליה להחזיר, שהרי הם שייכים למפקיד ולא לה, ובו בזמן הבין שבאופן דומה גם הבנים שלו היו פקדונות מאיתו יתברך. כך כנראה הבינה גם ג'וני. "אשרי העם שככה לו".

אני מאמין שלומדים אנחנו מרבתינו, מחברינו, ומתלמידינו, אבל יותר מכולם, הרבה פעמים לומדים אנחנו מילדינו ומבנינו. נראה לי שאוריאל לימד את כל המשפחה שלו שהחיים שלנו הם שאולים, שהמשאיל הוא בורא עולם ועלינו לחיות את חיינו כדי למלא את התפקיד שהוא, המפקיד, הכין בשבילנו. אוריאל הכין את משפחתו, הכשיר אותם - עם השקט שלו, עם הרצון שלו ללמוד תורה, עם החיוך שלו, עם האהבה שלו, עם הוותרנות שלו, עם חוסר הבכיינות שלו, חוסר ה'קוטר' שלו - הוא לימד והכשיר, ומלמד ומכשיר.

כי עכשיו, בישיבה של מעלה, אוריאל עושה מה שהוא אוהב יותר מכל - משרת את הקב"ה. החיוך יהיה חיוך נצחי והמסירות מסירות נצחית. יהי רצון שמפני שאוריאל היה בינינו - ולו לזמן קצר, קצר מידי - כל אחד מאיתנו ילמד לאהוב יותר, ללמוד קצת יותר, לשרת יותר ולקנטר פחות. יהי רצון שזכרו יהיה ברוך לעולמי עולמים.

הרב שלמה ריסקין, רב הישוב אפרת

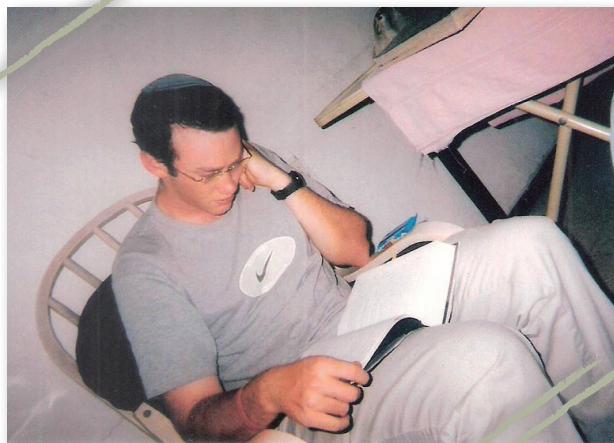

כותב הרמב"ם בהלכות דעות:

תלמיד חכם... דבורו בנחת עם כל הבריות, וכשידבר בנחת יזהר שלא יתרחק עד שיראה כדברי גסי הרוח, ומקדים שלום לכל האדם כדי שתהא רוחן נוחה הימנו, ודן את כל האדם לכף זכות, מספר בשבח חבירו ולא בגנותו כלל, אוהב שלום ורודף שלום, אם רואה שדבריו מועילים ונשמעים אומר ואם לאו שותק... ולא יראה לחבירו בשעת קלקלתו אלא יעלים עיניו ממנו, ולא ישנה בדבורו, ולא יוסיף ולא יגרע אלא בדברי שלום וכיוצא בהן, כללו של דבר אינו מדבר אלא בדברי חכמה או בגמילות חסדים וכיוצא בהן... (הלכות דעות ה, ז)

אוריאל היה תלמיד חכם בכל מעשיו ולימודיו בישיבה.

לימודו מעמיק, יסודי, סקרני וצמא דעת. גם בדף היומי שעסק בו בהתמדה, וגם בלימודו הסדור בישיבה. זמנו מדוקדק ומחושב, וכתלי בית המדרש הכירוהו היטב

- לא ביטל זמנו ולא שהה מחוץ לישיבה. היה מגיע גם בחופשותיו. אם היה בשבת בבית, הקפיד לשוב ברגל לישיבה, כשמבטו של אביו מלווה אותו מחלון ביתם עד שהגיע סמוך לישיבה. אהב את שיעוריו ואת רבותיו, אהב את חבריו והיה מסור להם, וגם לצעירים ממנו שנעזרו בו ולמדו עימו. רבותיו וחבריו השיבו

לו אהבה - איך אפשר היה שלא לאהוב אותו? עניו, שמח בחלקו, בעל מבט טוב על הכל ומכיר תודה.

בפרויקט ההתנדבות של הישיבה נטל את המשימה הקשה מכל - אימוץ חולה בבית החולים בקרית שאול. טיפל בו במסירות, למד עימו והשיג לו ספרים שאהב לקרוא.

דומה שיותר מכל, ניכר ביראת השמים העמוקה שהיתה בו. יראת שמים פשוטה ותמימה, משולבת עם אמונה תמימה.

תמימותו עמדה לו גם בעת השירות הצבאי, כשהיה נכון לכל משימה. כשחשבו בצבא שאין בו צורך לקורס מפקדים, שמח על כך שיוכל לשוב לישיבה ולשקוע בתורה. משבקשוהו בסופו של דבר עקב סגולותיו ללכת לקורס מפקדים, הלך ברצון והיה למפקד. מפקד טוב, מפקד אהוב.

אני זוכר לילות לבנים על הצרית, לילות שבהם המפקד צריך להוציא חלק מגופו החוצה ולקרוע את עיניו בחשיכה שלפנות בוקר ובערפילי הגולן על תזוזה נכונה של כל מטר. זוהי אחת הסיבות שבשריון כמעט תמיד מפקדים משלמים ראשונים בחייהם, אם בעת קרב כשגופם חשוף, ואם בעת התהפכות, כשאנשי הצוות הספונים בטנק עשויים לצאת בסיעתא דשמיא בחבלות קלות יחסית, אך המפקד החשוף משלם בחייו.

נחתום בהמשך דברי הרמב"ם, שדומה שנאמרו על אוריאל:

**משאו ומתנו של תלמיד חכם באמת ובאמונה, אומר על לאו לאו ועל
הן הן, מדקדק על עצמו בחשבון ונותן ומוותר לאחרים כשיקח מהן ולא
ידקדק עליהן... מחייב עצמו בדברי מקח וממכר במקום שלא חייבה אותו
תורה, כדי שיעמוד בדבורו ולא ישנהו, ואם נתחייבו לו אחרים בדין מאריך
ומוחל להן ומלוה וחונן, ולא ירד לתוך אומנות חבירו, ולא יצר לאדם לעולם
בחיוו. כללו של דבר יהיה מן הנרדפים ולא מן הרודפים מן הנעלבים
ולא מן העולבים, ואדם שעושה כל המעשים האלו וכיוצא בהן עליו
הכתוב אומר ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.**

(שם, יג)

הרב יעקב מדן, ראש ישיבת הר עציון

”הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת
חסד והצניע לכת עם א-לוקיך”.

פסוק שכל כולו אוריאלי!

מאז הגיעה הידיעה המרה, שואלים רבים שלא הכירו את אוריאל, ומבקשים לדעת:
במה הוא בולט. ואנחנו יודעים: אוריאל שלנו בלט בכך שלא בלט. אתה מתבונן בו,
ורואה אחד מבני החבורה.

הבעת פנים שכולה אומרת טוב-לב, שנשקף בחיוך ביישני כמעט קבוע ומתמיד.
משהו שנדמה כמו מבוכה, כמעט כמו התנצלות. אוריאל מהלך היה בתוכנו במין
רחיפה שכזו, כאילו חושש להפריע, מבקש שלא לתפוס מקום.

אבל הוא תופס מקום. מקום קבוע, ומקום חשוב. אתה נכנס לבית המדרש ויודע -
אוריאל במקומו, בלימוד תורה שקדני ומסור. אתה נכנס לכיתה ויודע - אוריאל שם,
בהקשבה סקרנית וערנית, ובקליטת הלימוד בכישרון עצום, שמלווה ביגיעה רבה
ועקבית. ושוב, הוא תופס מקום, של אהוב ומקובל על כל החברים.

צדיק אמיתי, שאפילו איננו יודע ואיננו מעלה על דעתו שהוא כזה, שלרגע איננו

מחזיק טובה לעצמו. חושש לתפוס מקום, כאילו חושש להפריע. "תם וְיָשָׁר יִצְרוּנִי כִּי קִיֵּיתִיךָ". תמימות וישרות במובן הפשוט והאמיתי ביותר. אצילות ופשטות בראשיתית, ויראת ה' טהורה. נחבא אל הכלים, עדין ורגיש וצנוע.

בולט בכך שאיננו בולט. כך בנווה שמואל, וכך בהר עציון. שוב השקט הטוב הזה, ושוב החיוך הביישני החמוד הזה, והעיניים שמדברות בלי להוציא הגה. וחברים מקשיבים לשקט, ושומעים המון. שומעים חיילותיו של בית דוד, שומעים גבורה יהודית, שומעים עדינו העצמי: כשהיה לומד תורה - היה מעדן עצמו כתולעת, וכשהיה יוצא למלחמה - היה מקשה עצמו כעץ.

"יוצא איש מבית לוי". אוריאל, משבט בית הלוי משרתי ה' בקודש, חדור תחושת שליחות, בעל תודעת שירות עמוקה.

בשביל לחשוב על הנער הזה בתוך מרכבה של פלדה שואגת אש - היה צריך דמיון מפותח. אוריאל היה שם, ואוריאל הצטיין גם שם. ושוב, הוא תופס מקום, על צריח הטנק בעמדת המפקד.

וכאשר אני שואל אותו על כך ערב היציאה לקורס המפקדים, הוא משיב כי אמרו שהוא מתאים, כי ביקשו שילך, והוא הלך.

ואני שואל אותו, כי אנחנו רגילים לקשיחות הנדרשת מן המפקד, לטיפוס מסוים של תקיפות נחרצת, ואולי קצת גאה, לסמכותיות שבאה מלמעלה ומורידה פקודות. והנה מנהיגות שבאה ממקום אחר. מנהיגות שנובעת מן השקט דווקא, מן

האמונה הפנימית החזקה ומתחושת השליחות. כי כך הוא אוריאל הלוי שלנו - תופס מקום, אבל מקום אחר לגמרי.

"ואמר רבי לוי: דבר זה מסורת בידינו מאבותינו- מקום ארון אינו מן המידה".

ואיך אפשר עכשיו, איך אפשר לראות עכשיו את

אוריאל הלוי שלנו לא עוד משרת בקודש ונושא את הארון, אלא מוטל לפנינו ונישא על כתף בארון?!

שליחות אחרונה אוריאל, מסע אחרון. כאן, על ההר הטוב הזה בין ירושלים לחברון. כאן, על יד הבית שכל-כך אהבת, שכל-כך אוהב אותך. על יד ישיבת נווה שמואל שכל-כך אהבת, שכל-כך אוהבת אותך. וברקע, ישיבת הר עציון שפתחה שערים של תורה גדולה בפניך, בהם נכנסת בלי חציצה, אל עבר עתיד מזהיר שנגדע. הדרך האחרונה.

אבא אהרן, אמא ג'וני; האחיות - יואלה, חוי, אליענה; סבתא מיני, סבתא לאה - משפחת ליברנט היקרה:

על אנשים שכולים נכתב: "אנשים סתם, אנשים רגילים. יש להם שפה, אין להם מילים". אין אתם אנשים סתם, אין אתם אנשים רגילים. אנשים סתם, אנשים רגילים, אינם יכולים לגדל ילד שכזה. ופתאום גם אתם הורים שכולים, ופתאום גם לכם נגמרות המילים. אבל גם לנו אין עכשיו מילים.

יש לנו אהבה גדולה אליכם, ויש בנו כאב צורב, ויש בנו תחושה עמוקה של שותפות משפחתית עמכם. שותפות בקניין היקר ביותר של ארץ ישראל, שותפות של אוריאל.

אנשים סתם,
אנשים רגילים.
יש להם שפה,
אין להם מילים.

הרב יעקב פישר, ראש ישיבת נווה שמואל

הלבנה עמדה בטוהרתה, האירה וליוותה את התרגיל הגדודי בו לקחת חלק יחד איתנו, תרגיל שדימה קרוב ככל הניתן את הנדרש מאיתנו בקרב, אם נידרש לכך. ואז, כשאור הלבנה פגש את אור החמה, זה קרה. הטנק עליו פיקדת בחודש האחרון, הוא גם החודש הראשון שלך כמפקד-טנק צא' בפלוגת בזק, טיפס על הגשר כשאתה כבר דרוך ומוכן להתקפה הבאה. במהלך התנועה על הגשר, נפל הטנק מצידו הימני לתעלה אותה ביקשת לעבור. הספקת לפקוד על הצוות תרגולת

ההתפכות, והם אכן היו מוכנים. אך אתה, כנראה טרם. בפעולתך זו, ובתרגולת מהירה שלקראת ביצועה אימנת את צוותך - הצלת את חיי לוחמיך, אך לא הצלחת להציל את חיך, ובהתהפכות זו מצאת את מותך.

אוריאל, היתה לנו הזכות לקבל אותך לשורותינו כמפקד טנק. בתקופה קצרה - אך אינטנסיבית ותובענית מאוד - התגלית בתפארתך. ראשית, כאדם. אדם צנוע, שקט ונעים הליכות, בעל מזג חיובי. עליך נאמר, "מים שקטים חודרים עמוק". ככזה, השפעת רבות על סביבתך הקרובה. אצלנו, היית גם לוחם ומפקד. מפקד חדור תחושת שליחות לעם ישראל ולארץ ישראל. אהבת את חייליך אהבה אמיתית, ודאגת להם דאגת אמת. את הדוגמא הטובה ביותר לאופן פיקודך, מצאתי בתוך הטנק ההפוך שלך. כשנכנסתי לטנק שניות לאחר ההתהפכות, שאלתי את שלושת לוחמיך האם כולם בסדר, למרות שידעתי שכבר לא. לראות את שלושת לוחמיך מתפקדים במציאות הכפויה ההיא, היה מחזה מעורר הערכה. אוריאל, חשוב לי להגיד, ונותר לי רק לקוות שאתה יודע, שהצוות שלך תפקד למופת. צוות לוחמים מגובש, מרומם וקר רוח. דע, אוריאל, כי יש לך במה להתגאות.

משפחת ליברנט היקרה, אין מילים שיכולות להביע את שליבנו חש ברגעים אלה. רק אומר לכם, שאנו איתכם בכאבכם ובצערכם, ומחבקים אתכם. כעת אתם חלק ממשפחתנו, ונהיה לצדכם ככל שתמצאו ותצטרכו. אוריאל נחקק במורשת הגדוד. יהי זכרו ברוך.

גל שוחמי, מפקד גדוד 53 'סופה'

אוריאל.

מה אוכל להגיד שיתאר אדם כמו אוריאל, כפי שזכינו להכיר אותו ולהנות ממנו לאורך חמשה שבועות קצרים? ובכן, מסתבר שלא מעט: אדם פשוט, שעשה הכל בצניעות

ומתוך אמונה ותחושת שליחות.

אדם שתמיד הקרין בסביבתו תחושה של טוב לב, חום ואמפתיה.

אדם ומפקד סקרן ושואל, שרצה ושאל, להשתפר בכל דבר שעשה, השקיע את כל-כולו בתפקיד ובאחריות שניתנו לו, והאמין באמת ובתמים בחשיבות אחריותו העצומה כמפקד צוות לוחמים.

אדם ומפקד שאהב את לוחמיו, דאג להם יותר מאשר לעצמו, ותמיד היה זמין לכל בקשותיהם.

אדם, מפקד וחבר, שתמיד עזר לסובביו ללא קשר למידת ההכרות עימם, חבר שחבריו לפלוגה ידעו שתמיד יוכלו לפנות אליו בכל בקשה.

אדם, מפקד וחבר, שלוחמיו וכל סובביו העריכו, כיבדו ואהבו, בשל היותו אדם, מפקד וחבר טוב כל כך.

עד אותו בוקר נורא, בוקר בלהות, נראה היה שאין מה שיכול לעצור אותך. זהו בוקר שאני עדיין ממתין להקיץ ממנו, חזרה לפלוגה שאתה נמצא בה.

אוריאל, גם בזמנים הקשים יותר, אני זוכר אותך לוקח נשימה עמוקה, מעלה את החיוך הכל-כך אופייני לך על הפנים, ואומר: "אז מה, שטויות, יהיה בסדר..." אוריאל, את החיוך הזה לא אשכח לעולם והוא ילווה אותי תמיד.

אוריאל, יחסית לזמן כה קצר כמפקד בפלוגה, השארת חותם משמעותי, שלא יימחה גם עוד זמן רב. פלוגה ב' תמשיך קדימה בגאון כפלוגה מובילה בחטיבה, וכל מעשיה יהיו כזכרון וגלעד לך. משפחת 'בזק' כואבת ומבכה אותך. תחסר לנו מאד.

למשפחת ליברנט,

אין מילים בפי להביע עד כמה באמת אני כואב את כאבכם, למרות שאני יודע שלעולם לא אוכל להבין את גודל הכאב ועומק האבדן שאתם חווים כעת, זאת לימדה אותי אהבת הורי.

הדבר היחיד שאוכל להגיד לכם משפחה יקרה, ואולי תהיה בזה נחמה מסוימת,

שבזמן הקצר שזכינו להיות עם בנכם, חווינו כלנו אדם מיוחד, יקר ומקסים. כולנו למדנו והתעשרנו מהימצאותו בקרבתנו. אני יודע לומר, שגם הוא היה שמח על התפקיד אליו הגיע, ועל האנשים והחברים שהקיפו אותו ביום, ובשעות הקטנות של הלילה.

משפחה יקרה, מהיום אתם חלק בלתי נפרד ממשפחת לוחמי פלוגת 'בזק' וממשפחת גדוד 'סופה', ולהפך - לוחמי הפלוגה יהיו חלק ממשפחתכם, אם רק תרצו בהם.

אוריאל היקר, היפה וטוב הלב, נעמת לנו מאד.

עידו לוי, מפקד פלוגת 'בזק'

אוריאל, אתמול קיבלנו את הבשורה: "הייתה תאונה בשריון ואוריאל נהרג". שוק; הלם; לא הגיוני. אלו תחושות המלוות אותנו גם ברגע זה ממש, כשהציבור האדיר שנמצא כאן מלווה אותך בדרכך האחרונה.

אתה יודע, אומרים שכשאדם נפטר מן העולם מתגלות לפתע תכונות חיוביות שלו, כיוון שרק עכשיו מרגישים בחסרוננו. אוריאל, אצלך אני מרגיש שזה לא ככה. גם כשהיית בחיים כולם ראו שאתה כל כך מיוחד ואדם אדיר, ובאופן אישי, אני לא מגלה עליך דברים חדשים, עכשיו כשאתה לא כאן.

לפני שבת המחזור האחרונה שלנו בנווה שמואל, שאלתי אותך אם תשתחרר מהצבא ותגיע. ענית לי שבעקרון כן - אלא אם תחטוף שבת. תוך כדי שאתה אומר את זה אני חושב לעצמי - 'אוריאל יחטוף? מה כבר אתה יכול לעשות לא בסדר??'

אוריאל, לא היית מסוגל לפגוע באיש! לא היית מסוגל לעשות שום דבר רע!

אתה יודע, בחדר בנווה שמואל, לכל אחד מאיתנו הייתה שריטה מסוימת. השריטה שלך הייתה שהיית פשוט נורמלי. הגעת לכל השיעורים, עשית תמיד מה שהיה צריך לעשות - פשוט היית תלמיד שכל מורה רק חולם עליו.

אוריאל, איך יכול להיות שכל כך הרבה אנשים כל כך שונים זה מזה, מחשיבים את עצמם חברים כל כך טובים שלך? היתה בך תכונה מיוחדת של אהבה אדירה כלפי הבריות שפשוט הצליחה לחבר את כולם אליך. מסתכלים מסביב ופשוט מדהים

לראות את כל גווני החברה פה. הצלחת להשפיע על כולם. פשוט היית חבר של כולם.

כשניסיתי לחשוב איך ומתי פגעתי בך כדי לבקש סליחה בפעם האחרונה, נזכרתי שדבר שהייתי עושה לא מעט - ובעצם כולנו אשמים בכך - זה לומר שבחך בפניך.

כל כך קשה להיות במחיצתך ולא לומר: "איזה צדיק", או "איזה גאון", או כל דבר אחר טוב עליך, כי פשוט היית כזה, אבל אני יודע כמה לא אהבת את זה וכמה לא רצית לשמוע את זה, ולכן אני מבקש סליחה על כל אותן פעמים.

אוריאל, ההפסד שנגרם לעם ישראל היום הוא פשוט אדיר. כל כך הרבה טוב עזב בבת אחת. כל כך הרבה צדק, יושר, אהבה, ענווה, שמחת חיים אמיתית - כל אלה נעלמו ברגע קשה אחד. לזכור אותך לא תהיה בעיה כלל. האתגר הגדול יהיה ללמוד ממך איך עושים את הדברים בצורה נכונה,

איך עומדים ברף שהצבת לנו. ממך לומדים מהי אמונה אמיתית, מהי יראת שמים. זהו לדעתי תפקידנו עכשיו - ללמוד מהטובים ביותר, ללמוד ממך.

אני מאמין, שתפקידך הוא להמשיך להגן על עם ישראל, אלא שעכשיו אתה עושה זאת שם למעלה עם שאר צדיקי עולם. אין לי ספק שתעשה את תפקידך בצורה הטובה ביותר, כמו תמיד.

אוהב אותך חבר יקר!
יגאל גולדנברג

אוריאל, אחי. אנחנו מכירים כבר מהיום הראשון בצבא. התגייסנו יחד, עברנו את המסלול ביחד, המשכנו לקורס מפקדי טנקים, וישר משם - בקושי הספקנו להפרד

מההורים אחרי טקס הסיום בלטרון - היינו יחד למפקדים בפלוגה מבצעית. אוריאל, אני עדיין רואה אותך עם חוברת הגמרא הכחולה, לומד בעקביות את הדף היומי, כל יום, כל יום - עוד מהטירונות, בין המטווחים.

אוריאל, אני עדיין מרגיש את הצ'פחה שלך על הגב, עדיין מסתובב ורואה מולי חיוך גדול ששואל אותי: 'מה קורה? הכל בסדר?'

אוריאל, אני עדיין שומע אותך מזמזם את השיר האהוב עליך - 'לך ה' הגדולה', תוך כדי שאתה מסיים את 'שניים מקרא ואחד תרגום' של אותו יום, על המיטה הצרפתית בשטח השבוע.

אוריאל, אני עדיין מנסה לעקוף אותך בריצה במד"ס, ולא מצליח. אוריאל, אני עדיין זוכר שאמרת לי לקחת את התפילין לטנק. תיארת לי איך זה להניח תפילין עם הקרניים הראשונות של השמש בעוד כוח ההנדסה פורק את הגשר. אוריאל, שמעתי לך. בתרגיל האחרון, בעוד כוח ההנדסה מניח את הגשר ומחלקה שלוש מתחילה לעבור עליו, הנחתי תפילין והתפללתי.

אוריאל, עדיין מהדהד באוזנינו הקשר - "חדל אש, צא' התהפך". התהפך העולם. לא חשבנו לרגע שכך זה ייגמר, גם כשעידו כינס את כל הפלוגה והודיע שאוריאל נהרג. רק אז קלטנו מה הסיכון, האומץ ומסירות הנפש שאנו נדרשים להם כדי להגן על המדינה, הארץ שלנו. אבל אתה ידעת מה נדרש ממפקד. כמה השקעת. כמה השקעת בטנק, ולא הלכת לישון עד שהשילוטם היו מוכנים. בתרגולים ובאימונים ישבת עם המ"מ, עם בשן, עד שידעת שאתה מגיע מוכן לחיילים. כמה השקעת בחיילים, בצוות שלך - באווירה הטובה שהשרת, ברוגע, בשיחות האישיות. ממש כאילו הם הילדים שלך. עדיין הילדים שלך.

אבל אוריאל, אני כבר לא מתעצבן כשמתבלבלים בינינו, וקוראים לי בטעות אוריאל. להפך. כי אולי גם לי יש חיוך רחב כמו של אוריאל. אולי גם אני שמח, אוהב, מרגיע. אולי גם אני כזה מפקד מקצועי, נותן, עוזר, דואג לחיילים שלי כמו אוריאל. אוריאל, נתת לנו - לחיילים, לפלוגה, לחברים, כל כך הרבה בזמן כל כך קצר. תודה, אוריאל. את האופי, התכונות והמידות הטובות שלך אנחנו לוקחים איתנו, וממשיכים איתך הלאה. זהו, אתה חלק מאיתנו - מהמשפחה הגדולה, הגדלה והמתרחבת.

יוסף רטיג

מעולם לא חשבתי שבגיל צעיר כל כך אצטרך לדבר על חבר טוב בלשון עבר, ובכל זאת, מבחינתי אוריאל לא היה, הוא עדיין. ככולנו, טרם עיכלתי את משמעות הבשורה. לא ניפגש עוד במחנה נתן? לשבתות מחזור הוא כבר לא יגיע? וכשנחזור לשיבה בשיעור ד' - נחזור בלעדיו?

הכרתי את אוריאל לפני שבע שנים. הצטרפתי באיחור לתחילת שנת הלימודים של כיתה ט' בנווה שמואל. מטבע הדברים, המחזור כבר היה די מגובש, ובכל זאת החבורה קיבלה אותי בצורה מהירה ונפלאה. אחד הזכרונות הראשונים שלי מאותם ימים, הוא החיוך הבלתי פוסק שראיתי על פניו של אוריאל. הוא תמיד שמח, ומעולם לא התלונן על שום דבר.

בימי שלישי, הפנימיה בנווה שמואל די ריקה. רוב החבר'ה שגרים באזור גוש עציון וירושלים, נוסעים לבתיהם וחוזרים בערב. אך אוריאל אהב להישאר עם הרחוקים בפנימיה. בשיעורי הבית, בסרטים ובשאר העיסוקים שעסקנו בהם, הוא התמיד להשתתף - למרות שגר ממש קרוב.

ככלל, אוריאל תמיד היה שם כשהיינו צריכים אותו. לא סוד הוא, כי לאוריאל שכל חרף. לרבים יש שכל טוב, אך מעטים הם המשכילים להשתמש בו בתבונה ולסייע בו לאחרים. רבות מספור הן הפעמים בהן ישב איתי בסבלנות על בעיה מטרידה בפסיקה, או חישוב מתמטי ארוך ומייגע. מיותר לציין, כי ממש לא הייתי היחיד שנהנה מסבלנותו של אוריאל.

ההצלחה וההתמדה במתמטיקה ופיזיקה, מעידים לטעמי על היסודיות וההשקעה שאפיינו את כל הליכותיו. ההשקעה בחברים, בלימודים, בקודש ובחול.

אם בחברים עסקינו, אספר סיפור קצר שסיפר לי חבר בליל אמש:

במהלך שנותינו בישיבת הר עציון, הלכנו מדי פעם קבוצת חברים לחוף הים בזמן החופשות. באחת הפעמים, כך שח לי חברי, שחינו מעט לעומק הים, ואנו, ירושלמים שכמותנו, איננו מכירים היטב את הים. לפתע הסחף התגבר ולא הצלחתי לשחות בחזרה לחוף. התחלתי להילחץ. פתאום הגיע גל שהוריד אותי בעצמה אל מתחת לפני המים. לפתע, כמו בסרטים, הרגשתי יד איתנה מושטת ממרום, שמשכה אותי חזרה לאוויר העולם. ידו של אוריאל מיומנת היתה בשחיה, וגם כאן - אך טבעי היה לסייע לחבר שצריך עזרה.

בישיבת ההסדר למדתי להכיר פן נוסף באישיותו. לא למדנו בחברותא, וגם לא היינו באותו חדר בפנימיה, אך למרות זאת שוחחנו רבות, עקב התנדבות משותפת בבית החולים כפר שאול בירושלים. פעם בשבועיים היינו נוסעים, ותמיד היה מאתגר למצוא חבורה גדולה מספיק לנסיעה לבית החולים. אוריאל היה מגיע באופן קבוע. תמידים כסדרם.

לקראת החתונה הראשונה בשיעור, אחזתנו התרגשות גדולה, שבאה לידי ביטוי

בעיקר בחזרות הרבות שערכנו לקראת הריקוד השיעורי. אוריאל היה מוכשר בג'לינג, כישרון שתפס מקום משמעותי מאוד בחזרות ובחתונה עצמה. אינני להטוטן גדול, אך המעט שאני יודע, הגיע ממך.

ביקור אחד בביתך זכור

לי במיוחד. יצאנו לשבוע ישיבה בירוחם, ובמוצ"ש שמנו פעמינו חזרה לגוש עציון. לאחר תלאות הדרך, הגענו אפרתה מאוחר בלילה. אוריאל, לך כלל לא היתה התלבטות - היה לך ברור שאני אשן אצלך בלילה, ולמחרת תהיה החזרה לנווה שמואל פשוטה יותר.

במשך השנים למדתי לזכור בעל פה את ההזמנה "עמוד אוריאל פרץ בן אהרן משה הלוי". בנווה שמואל היית אחד הלויים הבודדים, ולכן אך טבעי הדבר, שהיינו נפגשים בכל בוקר לעת נטילת ידי הכהנים, שכן שנינו לויים. כאשר עברנו לישיבת הר עציון היו לויים לרוב, ואני כבר וויתרתי על העבודה, אך אתה היית מתמיד. כעולת הבוקר אשר לעולת התמיד.

"יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ". הסברים רבים אמרו חז"ל לאימרה זו: מהו תלמוד תורה, מהי דרך ארץ, ומהו בכלל 'יפה'. אינני יודע אם ישנו הסבר נכון יותר, אך אוריאל, כאשר אני חושב עליך אני אומר לעצמי, כי אם מאן דהו יתהה כיצד נראה שילובם של תלמוד תורה ודרך ארץ - הצצה קצרה לכיווןך תספק לו תשובה ברורה. פעלת בנועם כתורה, שדרכי נועם דרכיה ושלוש נתיבותיה.

המפגש האחרון שלי איתך היה במחנה נתן, באחד מאותם ימי ראשון בהם נפגשו

רבים מבני המחזור - דומה כי על ידי מקרה מכון מראש - בדרכנו חזרה לצבא מהבית. אתה היית לקראת סוף קורס מטקי"ם, ואני בשלב המקביל במכי"ם. דיברנו קצת - איך הולך הקורס, איזה שיבוצים נקבל אחריו, וגם דנו כבדרך אגב בשאלת הקצונה. לחלק מהשאלות הללו כבר לא תהיה תשובה.

ברגעים אלה, אני נזכר באיחול שבני שיעורנו שמעו פעמים כה רבות לפני הגיוס. כבר אחרי יומיים נמאס לנו לשמוע, אך פתאום האיחול 'צאו לשלום ושובו בשלום' מקבל משמעות רבה.

אוריאל, אינני יודע להיפרד באריכות. לך בשלום, והיה לנו מליץ יושר.

לביא ביגמן

"את קולך שמעתי בגן"

אומר המדרש: "אומרים לפרת: למה אין קולך הולך? אומר להם - איני צריך, מעשיי מוכיחין עליי... אומרים לאילני מאכל למה אין קולכם הולך? אומרים להם - אין אנו צריכים, פירותינו מעידין עלינו."

זוהי דרכו של אוריאל. שקט אך מלא עוצמות. נוכח אך לא משמיע קול. מעשיו נראים ונשמעים למרחקים - אך הוא אינו צריך להשמיע דבר.

כאשר קיבלנו את הבשורה הקשה, הבנתי לראשונה, את העוצמה והעומק של הביטוי 'קול דממה דקה'. קול דממה דקה, ואחריה קול ברמה נשמע, נהי בכי תמרורים.

בחלוף השעות, וככל שעברו הימים, חשבנו ונזכרנו בעוד אירוע ובעוד סיפור, וכששוחחנו, או בזמן פנוי שהיה כדי להרהר ולעכל - "את קולך שמעתי בגן, ואירא כי עירום אנכי, ואיחבא".

אני זוכר את קול הרינה והתודה של אוריאל. אני זוכר את הכרת הטוב על כל דבר, פעוט כגדול. אוריאל סירב לקבל דברים שבעיני אחרים ובעינינו היו מובנים מאליהם. גם כשחברים עשו דברים שנראו פעוטים הוא טרח והוקיר על כך טובה. את הבעת התודה שלו הוא היה מעניק בגדלות. בחיוך רחב, בפה מלא, בעיניים

שוחקות ובלב גדוש ואוהב. כל כך שמחתי לקבל ממנו ברכת "יישר כח" על דבר מה שעשיתי. תמיד היה טורח לחזק. להעניק לחיצת יד חמה והגונה. אני עומד כעת מולכם ויודע שאת לחיצת ידו הטובה לא אקבל כשאסיים את דבריי וארד מהבימה. לחיצת יד כמו של אוריאל אין, ומילה טובה וכנה כמו שלו כבר הסתלקה מעולמנו.

היו קולות שמעולם לא שמענו מאוריאל. קולות תלונה, קיטורים, כעס ומרמור לא היו אצלו בלקסיקון. אוריאל תמיד הביט בחצי הכוס המלאה. הוא הקפיד לעודד אחרים ולתמוך בהם.

אוריאל עשה טוב. הרבה טוב. היתה לו סבלנות רבה לכל אחד. הוא היה נכון תמיד לחזור ולהסביר כל דבר לא מובן. לא צריך לציין שכשאחרים הודו לו על דבר מה שעשה תגובתו היתה קבועה, "עזוב, שטויות, זה באמת שום דבר".

לפני כשנה וחצי, הישיבה קיבלה תעודת הערכה מבית החולים בכפר שאול. ניגשתי אז לאוריאל ובירכתי אותו. אמרתי לו שלא היינו מקבלים אותה אלמלא מסירותו להתנדבות שם - בגשם ובחום, עם הסעה ובלעדיה. אוריאל היה שם. היתה בו מחוייבות ואהבה אמיתית לפגועי הנפש - אהבה דאגה ומסירות שלא ראיתי כמותם. אך שוב, בפשטות האוריאלית שלו הוא אמר, "בחיך, אני באמת לא עושה יותר מדי. יש גם המון חבר'ה אחרים שבאים להתנדב שם". זהו אוריאל.

לא אשכח את לימוד התורה של אוריאל. התורה שניתנה בחמישה קולות. ההתמדה והדבקות ליוו אותו בלימודו. אוריאל אהב את לימוד התורה - לימודו היה שקט, רגוע, בטוח בעצמו. בכמה תחומים נגע והתעניין - גמרא, תנ"ך, מחשבה. רב עד מאוד היה הידע, ההעמקה והבקיאות שאגר בתוכו אוריאל.

את כל אלה, ליוותה וליבתה תחושת המחוייבות העמוקה ללימוד - גם בזמנים שבית המדרש לא מלא, ובמיוחד בצבא - כל רגע פנוי, כל שבריר שניה - מצא זמן לפתוח ספר. אהבת התורה היתה מושרשת בו במובן המלא ביותר, במובן הרחב והעמוק שביטוי זה יכול להכיל.

כמובן, גם כאשר היה צריך לשמח מישהו - אוריאל היה הכתובת. זה שתמיד היה ראשון לשמח חתן וכלה, שאף בשמחה זו נאמרו חמישה קולות, ידוע ומוכר לכל. אך גם בשגרת היום-יום, היה מלא שמחת חיים וטרח להעניק ממנה לכל אחד. רגישות היתה בו, להבחין בפניו של חבר שאינו כתמול שלשום. רגישות המלווה בחיוך רחב לעברו. לא פעם ולא פעמיים, כשהוטרדתי מדבר מה או כשסתם הייתי שרוי במצב רוח לא מרומם, ידעתי שבדרך לחדר האוכל או בשביל לפנימייה אוריאל יגיע, וישאל בסתמיות "מה נשמע?". ידעתי שרק החיוך שעל פניו יגרום לי להאיר פנים בחזרה. לא צריך יותר מזה.

הרמוניה נפלאה היתה בו - ספורטיביות ושמחת חיים שדרו בכפיפה עם רצינות, התמדה ושקידה.

אוריאל, לא אחת מאז שנלקחת מאיתנו, אני נחנק לכמה שניות בזמן שאני שר בסעודה שלישית או בהזדמנויות אחרות, ולרגע אני חש באוזניי את קולך הערב. קול רך ונעים, קול שקט, קול פשוט אך מלא הבעה.

קולות רבים היו לך אוריאל. אבל כעת, כעת יש כאן רק קול דממה דקה.

משפחה יקרה, אלה היו קולותיו של אוריאל, קולות שיפעמו בנו וילוו אותנו במלוא יופיים וכאבם מעתה והלאה. אנו, חבריו למחזור, יחד עם כל בית הישיבה, נעמוד לצדכם, לחזק, לחבק ולהשמיע קול. קול טהור וצלול, קול יפה ומוכר, קול שנשאר לנו מאוריאל גם אחרי הסתלקותו.

'כי ניחם ה' ציון... ששון ושמחה יימצא בה תודה וקול זמרה'.

מוטי גוטמן

אחי, אוריאל.

אוריאל, לא היינו רק חברים, היינו ממש כמו אחים. מאז שנולדנו תמיד היינו יחד: גרנו באותו רחוב, התפללנו באותו בית כנסת, הלכנו לאותו גן-ילדים, למדנו באותה כיתה בביה"ס היסודי, וגם בתיכון, כשלא היינו באותה הכיתה, היה לנו הרבה במשותף, כך שלא באמת הרגשנו שנפרדנו.

אחרי התיכון נפרדו דרכינו - אתה בחרת ללמוד בישיבת הסדר ואני הלכתי למכינה קדם צבאית. בשלב זה, היינו נפגשים רק בשבתות בהן היינו שנינו בבית, והשינוי לא היה פשוט - לפני כן היינו רגילים לפגוש זה את זה לפחות עשר פעמים ביום.

לאחר תקופת המכינה התגייסתי לחטיבה 7 של השריון, ובכל פעם שחזרתי הביתה והיינו נפגשים, היית שואל אותי על מעשי בצבא, ואומר שגם אתה תתגייס לשריון.

ואכן, אחרי תקופה נוספת בישיבה התגייסתי גם אתה לשריון, לחטיבה 188. כשהיינו נפגשים בבסיס, תמיד היה לך חיוך על הפנים, ותמיד היית מספר שאתה ממש

נהנה ושטוב לך. כשהיינו נפגשים בבית היינו מחליפים חוויות על הטנקים, ומתווכחים איזו חטיבה עדיפה, ולמי יש טנק טוב יותר. כשסיימת מסלול נפגשנו בטקס בלטרון - אתה סיימת מסלול, ואני קורס מפקדים. בסוף הטקס סיפרת לי שנבחרת לצאת לקורס מפקדים וממש התרגשת. כשסיימת את הקורס נפגשנו שוב

בלטרון, וכשסיפרת לי ששיבצו אותך בפלוגה מבצעית שוב התרגשת, ושאלתי אותי על החיים כמט"ק במבצעית. עניתי לך שהחיילים שלך הם כמו חברים, ושאין משמעת נוקשה כמו בשיזפון, וממש התלהבת מהעניין.

אוריאל, לא מזמן העברתי למחלקה שלי את תחקיר הבטיחות על התאונה שלך. התחקיר הזה לא היה סתם עוד תחקיר שאני מעביר, אלא תחקיר על חבר שהוא כמו אח. תוך כדי דיבור לא יכולתי עוד לעצור את עצמי, והתחלתי לבכות. אחרי התחקיר חיילים שאלו אותי עליך, ועל מי היית בשבילי. סיפרתי להם שהיינו חברי

ילדות ממש כמו אחים, ושהיית חייכן, אכפתי, אחראי, חכם וצדיק.
אוריאל, בכל פעם שאני עולה על הטנק אני נזכר בך, ובכל החוויות המשותפות שהיו לנו. ובכל שבת שאני יוצא הביתה מהצבא אני פוגש את אבא שלך פעם אחת לפחות, והוא תמיד מתעניין בשלומי, ואנחנו מדברים על חוויות איתך, ועלי ועליך כשהיינו קטנים.
אוריאל, אתה חסר לי מאוד. החוויות, הזיכרונות והתמונות שלנו יהיו איתי לעד.
אתה תישאר בליבי תמיד.

אוהב,
יוני ג'קסון

אוריאל תמיד היה עבורי פרצוף מוכר - שנינו תושבי שכונת הרימון באפרת וחברים באותה קהילה, והכרנו זה את זה מבית הכנסת ומהשכונה. אמנם, רק לאחר שנים של הכרות שטחית התוודעתי לאוריאל באופן מעמיק יותר, תוך כדי עבודתי בשמירה.

בשנה בה למדתי למבחן הפסיכומטרי, התחלתי לשמור במשמרת הלילה בישיבה התיכונית 'נווה שמואל'. עמדת השומר הייתה ממוקמת ליד המעונות של כתות יב ואוריאל הבחין במעשיי. משיחה קצרה התברר שגם הוא מתכוון למבחן הפסיכומטרי, והצעתי לו ללמוד ביחד.

במהלך הלימוד, גלשנו מפעם לפעם בשיחותינו אל השעות הקטנות של הלילה, תוך שאנחנו מדברים בגילוי לב על החיים ועל מה שעובר עלינו. הפרש הגילאים בינינו (אני מבוגר ממנו ב-5 שנים) לא היה מורגש - השיחה הייתה משתפת ובגובה העיניים.

יתרה מזאת, לעיתים הייתי שם לב שאני מדבר כבר זמן ממושך על חיי כשאוריאל מקשיב, וכשהייתי שואל אותו על המתרחש בחייו, אוריאל היה מחייך חיוך ביישני מיוחד שהצניעות טבועה עמוק בתוכו, ואומר: "אצלי ברוך ה' הכל בסדר".
אני זוכר שהתפלאתי על הכיוון של השיחות, ושאלתי את עצמי מי הבוגר ומי

המתבגר - אך המציאות הייתה שהסטיות מהלימוד התחילו בכך שהייתי מתחיל לשוחח על ענייני דיומא, והוא, מצידו, מקשיב. השיחות איתו יחסרו לי.

יהי זכרו ברוך,
נועם ארליך

שנים של נסיעה מביתי באפרת למקום עבודתי בבאר שבע העניקו לי את ההזדמנות ואת הכבוד להכיר אנשים רבים. צעירים וזקנים, חיילים ובנות שירות לאומי, סטודנטים, אמהות, סבתות ואנשי מקצוע מגוונים. לכל אחד מהם אישיות ייחודית ותכונות המאפיינות אותו.

אתה, אוריאל, נצרבת בזכרוני כנמצא גבוה מעל לכל הטרמפיסטים האחרים שלי. נוהגו הרווח של הטרמפיסט הוא להכנס לרכב, להתמקם בו, ו... להרדם - לכל המאוחר בצומת גוש עציון. לאחר שאנו חולפים על פני כפר עציון אני אומר תפילת הדרך, ואם התמזל מזלי - נענית תפילתי ב'אמן' מהומהם ומנומנם. הדבר הבא שאני עושה הוא להכניס את תקליטור 'הדף היומי' אשר מארח לי חברה ומעורר בי עניין כל הדרך לבאר שבע. כך אני לומד כתלמיד יחיד.

אבל עם אוריאל הכל מתנהל אחרת.

הוא נכנס לרכב כשחיוך גדול מאיר את פניו ומקדם את פני בברכת 'בוקר טוב' לבבית. הוא פותח בשקט את התיק, מוציא גמרא ומתכוון ללימוד בחברותא. בזמן שאני מוצא את הדיסק המתאים, אוריאל פותח את הגמרא במקום המתאים וכבר מוכן ללימוד המשותף. הערה פה, הכוונה לרש"י שם, הסבר על החלקים הקשים יותר של הגמרא - שותף אמיתי ללימוד. הדרך הארוכה לבאר שבע כמעט לא מורגשת.

נוכחותך עדיין מורגשת בנסיעות הארוכות הללו ואני מוצא את עצמי מחכה להערותיך המחכימות והסברייך המאירים.

אני מתגעגע אליך מאוד,
צבי (הילטון) דוולצקי

אם להודות על האמת הרי שלא אוכל להצביע על היום בו הכרתי אותך. איפשהו לפני שבע שנים נכנסת לחיי כחלק ממחזור כ' האגדי של נווה שמואל, וכך, באופן טבעי ופשוט, הכרנו. בהתנהלות שקטה וחייכנית תפסת את מקומך הייחודי במחזור. אחד כזה שלא משתייך לאף קבוצה מוגדרת, ויחד עם זאת כל קבוצה רואה בו כחלק משלה.

מה הופתעתי לראות אותך בין הממנגלים בשעות הקטנות של הלילה. מה הופתעתי לראות אותך מהראשונים לקפוץ לכל משימה. מה הופתעתי לגלות עד כמה אפשר לסמוך עליך על אף גילך הצעיר.

ולאט לאט הפסקתי להיות מופתע, וקיבלתי אותך כמובן מאליו. מובן מאליו שתסתדר עם כולם. מובן מאליו שתהיה תמיד בבית המדרש כשאגיע (כן, כאן אני כבר קופץ לשכנותינו בהר עציון, אי-שם ברמפה שמול הרב עמיטל). מובן מאליו שאזכה לחיוך שלך מדי בוקר, צהריים, וערב.

עכשיו מסתבר ששום דבר לא מובן מאליו. אוריאל, הותרת אחריו חלל גדול. בראש ובראשונה למשפחתך, אבל גם לחברייך, וגם לי, אחרון מדריכייך.

כשאני מסתכל מסביבי, רואה את התמונות, קורא את הדברים ונזכר במה שנאמר בלוויה אני לא יכול לדמיין את החיוך המבויש שהיה מתפרש על פניך. כי זה כל כך לא אתה לספר כך ברבים את כל תכונותיך ומעלותיך. והרי כל שעשית היה בשקט, בהסתר ובצניעות. והנה, לא רק הטנק התהפך. העולם כולו התהפך. לפתע אתה ניצב בקדמת הבמה, הזרקורים מופנים אליך. ובעצם, גם כאן אין מה להתפלא שאתה לא לוקח בזה חלק. פרשת לך לעולמות עליונים בעוד אנחנו מנסים להבין איך ומתי, מנסים לעכל למה.

ואולי זו הנקודה שאנסה לאמץ ממך לקרבי - הצניעות. מאז שהכרתי אותך היווית עבורי סוג של מודל בעניין הזה. בתקווה שאצליח לשאוב מעט מהביישנות, דרך הארץ והצניעות.

באהבה ובגעגוע,

זיו רפפורט

מה זה להיות בין החיים?

חבר, אדם חי, הוא אדם שאני לומד ממנו ונהנה בחברתו.

לפני כמה שנים הכרתי לראשונה את אוריאל - אדם חייכן, שמח ועליז.

עד השנה הכרתי את אוריאל רק בתור חבר, אבל בשנה האחרונה, מאז שאיננו, למדתי להכיר אותו כל-כך הרבה יותר. להכיר אותו בתור בן, את, חייל ומפקד. בתור בחור ישיבה.

ואני שואל את עצמי - אוריאל מת או חי?

כי ההכרות שלי עם אוריאל רק מתעצמת, ובראיה שלי - אוריאל חי.

חי בתוכי, מתעצם מיום ליום, מסיפור לסיפור.

מלמד אותי, מצחיק אותי, משמח אותי.

חי איתי, חי בתוכי.

יונתן הירשהורן

לאוריאל הייתה יכולת מדהימה ליהנות מהדברים הקטנים. תמיד הוא חייך וצחק גם אם לא הייתה שום סיבה. התמונה הזאת מבטאת את התכונה הבולטת אצלו כל כך - השמחה והיכולת לצחוק מכל דבר קטן, אפילו ממאוורר שמנפח לך את החולצה.

לחדר היתה מסורת של צילומים. בכל מנגל או אירוע חדרי הצטלמנו פעמיים - פעם אחת כשכולם מחייכים, ופעם אחת כשכולם רציניים (או לפחות מנסים). עם הזמן פיתחנו את העניין

והיינו משאירים מקומות ריקים בתמונות אם מישהו היה חסר. ככה השאירו לי מקום בטיול השנתי בכיתה י"ב, וככה השארנו מקום להירשהורן כשנפגשנו כולנו באלון הבודד באחד הערבים. החור הזה תמיד הזכיר לכולנו שחסר מישהו בתמונה, וגם החבר שלא הצטלם הרגיש חלק מהתמונה.

היום אנחנו לא צריכים תזכורת שחסר מישהו... בכל תמונה אנחנו מתחבקים חזק וקרוב וככה נזכרים בך יותר ומרגישים את חסרוך...

תמיד כשמדברים על אוריאל, נזכרים קודם כל בחיך שלו. מי שלא הכיר את אוריאל, מכיר אותו מהתמונה שהתפרסמה בעיתונים - בתוך הטנק, ג'נטקס על הראש וחיך ענק מרוח על הפנים. מי שהכיר אותו יודע, שלא היה צריך לחפש תמונה טובה עם חיך גדול כי כל התמונות שלו היו כאלה.

ולא רק התמונות. החיך היה עליו תמיד.

בבקרים בישיבה אנחנו היינו קמים בקושי והולכים לתפילה עם הראש ברצפה, ואוריאל היה קם עם חיך ענק כאילו כל הלילה רק חיכה לבוקר. בשעות היום היה לומד ומשקיע ללא הפסקה, בזמנו החופשי שיחק טניס או התאמן להנאתו בג'אגלינג, והכל - עם חיך על הפנים.

אוריאל לא קרא ספרי פסיכולוגיה על חשיבה חיובית, ולא הכריח את עצמו להיות אופטימיסט תמיד. הוא פשוט היה מהאנשים האלה שלא מורידים את החיך מהפנים אף פעם.

מושיקו חורש

עד השנה...

עד השנה זה היה יום כללי, יום אבל לאומי, בו הייתי מזדהה עם המדינה כולה.
פתאום השנה, זהו יום פרטי, יום אבל שלי, בו אני מזדהה עם עצמי.
עד השנה, זה היה אותו יום בו הייתי מתאחד עם שאר אזרחי ישראל ומשתתף
בצערם של אחרים.

פתאום השנה, זהו יום בו אני מתאחד עם עצמי ומשתתף בצערי שלי.
עד השנה, זה היה יום בו הייתי שומע סיפורי גבורה על לוחמים שחרפו נפשם למען
המולדת.

פתאום השנה, זהו יום בו אני שומע ונזכר בסיפורים רק עליך.
עד השנה, זה לא היה משנה היכן ציינתי את היום הזה, בישיבה, בצבא, בצפון או
בדרום.

פתאום השנה, זה הפך
למשמעותי, ברור שלא
אוכל לציין את היום הזה
בכל מקום.

עד השנה, היום הזה היה
שייך למדינה וללוחמים
רבים.

פתאום השנה, היום הזה
שייך לאדם וללוחם יחיד.

עד השנה, היום הזה היה שייך לרבים וטובים אשר רובם את שמם לא הכרתי.

פתאום השנה, היום הזה שייך לך, אוריאל היקר.

מהשנה, היום הזה כבר לא רק כללי, הוא גם פרטי, שלך ושלי...

יגאל גולדנברג

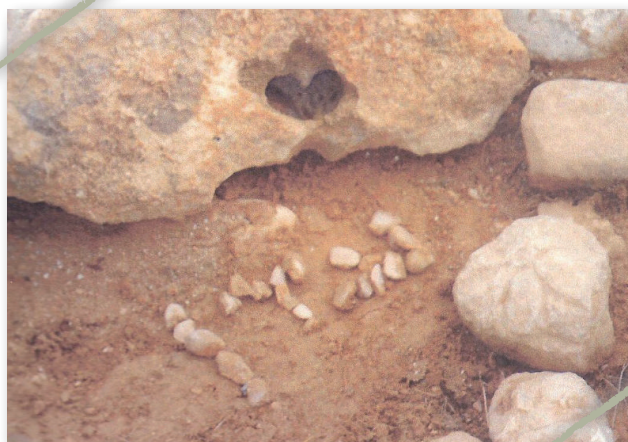
”מה אם הוא רומנטיקן?”

אני רוצה לספר סיפור רומנטי, כן כן - רומנטי, שקשור באוריאל. אם הרמתם גבה לגבי הקישור בין אוריאל לרומנטיקה, סימן שהכרתם אותו. אוריאל לא היה מה שנקרא 'בן של בנות'. בצניעותו הרבה, בהתמקדותו בלימודים ובחברים, ובעיקר בחוסר הרצון שלו לעשות דברים מיותרים וסרי רוח כגון מרדף תיכונסטי אחרי בנות המין השני, הוא לא הרבה להתרועע עמן.

אז מהו אם כן הסיפור על אוריאל שקשור לרומנטיקה?

לפני שהתגייסתי באזור פברואר 08, הלכתי עם אוריאל לטיול בנגב. גם על הטיול הזה אפשר לכתוב. לדוגמא, כל הטיול הרביתי להתלונן על נעליי הלא נוחות, וכשהגענו לסיום המסלול ואוריאל חלץ את נעליו, ראיתי כמה רגליו מיובלות ומלאות שלפוחיות - ומילה אחת של תלונה או קובלנה לא נשמעה מפיו.

אם כן, באותו טיול ראינו תופעות גיאוגרפיות מעניינות וסלעים יפים בנחל צין ובמפלי צין הגדולים. בין הסלעים שראינו, היה סלע אחד שהיה חצוב באמצעו כאילו בנאי חצב בו תעלה. התרשמנו מהאבן, וכשהמשכנו ללכת היה זה אוריאל שעצר והסב את תשומת לבי לכך שלקדח בסלע יש צורה של... לב!

לא התעצל אוריאל, שהרי עצלן הוא ודאי לא היה מעולם, ומיד רשם את שמה של עדן מאבנים מתחת ללב האבן הזה, ציווה עלי לצלם, ואף המליץ לי לתת לה את התמונה בתוספת איזה לב או פרח, מבלי לציין כמובן שרעיון הצילום היה שלו...

שוב ראיתי כיצד אוריאל הפגין שוב את עדינות לבו, תשומת לבו לסובב אותו, ומעל הכל - אהבת חברים מלאה וממלאה!

הכותרת לקוחה משיר של להקת גזוז, מילים של דני סנדרסון. בהמשך השיר חורז סנדרסון: ”מה אם יש לו לב זהב?”, וכולנו הלא יודעים את התשובה.

יהונתן חזני

שינני איננו דבר קל. כל אחד בודאי יוכל להזדהות עם הפרפרים שמתחילים להכות בבטן במעבר לבית ספר חדש או למקום שונה. כך הרגשתי כאשר הצטרפתי

לישיבת ההסדר 'הר עצינן'. בל"ג בעומר של שנת תשס"ז הלכתי בביישנות למדורה של המחזור. אני אומר 'בביישנות', כיוון שלא הכרתי את החבר'ה שאהיה איתם בחמש השנים הקרובות. בהליכה לכיוון המדורה הרגשתי יד חמה נותנת לי צ'פחה על הגב. בעל היד היה אוריאל, ומאוחר יותר גיליתי שזה לא היה משהו חד פעמי, אלא ברכת השלום הקבועה שלו. הוא שאל מי אני, ומיד אמר "אני אוריאל וגם אני בשיעור א'. בוא איתי למדורה". הלכתי איתו, ובזכות ההיכרות שעשה לי עם החבר'ה, הרגשתי הרבה יותר בבית.

מאז, בדרכו הטהורה והצנועה, אוריאל תמיד

היה דמות עבורי. תמיד מחייך, מלא שמחה מתפרצת במשחקי פריזבי וכדורגל בהפסקות הצהריים, למדן רציני שתמיד נמצא במקומו בבית המדרש, נהנה מעומקו של דבר ה'. ויותר מהכל - תמיד תמיד מוכן לתת צ'פחה החמה על הגב.

לאחר שלמדנו ביחד כשנתיים, החברים בשיעור עזבו את מקום משכנה של תורה לחוויה חדשה - השירות הצבאי. שובצנו ליחידות הצבא השונות, ואיש איש הלך לדרך בה יפסע ב-16 החודשים הקרובים. נפרדנו זה מזה בברכה המקובלת: "צאתכם לשלום ושובכם בשלום". אוריאל לא יחזור.

אוריאל הצליח בצבא, ונשלח להיות מפקד טנק. לא הייתי איתו בצבא, כך שלא אוכל להעיד על היד החמה שנותנת צ'פחה על הגב כחייל, אך חייליו מספרים, שהיה אפילו מעבר לכך. מעולם לא שינה מהליכותיו הנעימות או מחויבותו לתורה. אני חושב ששניים מהאתגרים הגדולים של חיילים דתיים הם לימוד תורה, אנושיות והארת פנים גם באווירה לחוצה. אוריאל עמד בהם.

ביום רביעי האחרון, העולם השתנה. במשך זמן מסויים, הרגשתי כאילו הוא נעצר. קיבלתי טלפון מחבר בישיבה: "גרג, שמעת מה קרה? אוריאל נהרג". תוך כדי תרגיל,

הטנק של סמל אוריאל התהפך. באופן מדהים, הוא בכל זאת הזהיר את חייליו ובכך הראה את המסירות האמיתית שלו, אפילו ברגע האחרון של חייו.

אוריאל, אני מניח שלא נשמע את ידך החזקה עוברת לידנו, נותנת לנו צ'פחה על הגב שוב. אחד מן הרמי"ם בישיבה אמר לנו, שהכאב שאנו חווים זה בסדר, מכיוון שזה אומר שאנחנו מרגישים את החלל של הטוב שנפער. אני מניח שהדבר היחיד שאנחנו יכולים לעשות הוא לתת לך ולמי שהיית עבורנו צ'פחה חמה על הגב, ולהתחייב להמשיך את דרכך הנפלאה.

אנחנו נלמד כמיטב יכולתנו.

אנחנו נחייך.

אנחנו נעזור לאנשים שצריכים עזרה.

ניתן אחד לשני צ'פחות חמות על הגב.

גרג בנק

באחד מימי בין הזמנים הלכנו יחד קבוצת חברים לחוף הים. אני ירושלמי ולא שוחה טוב, ובמיוחד לא בים. לאחר כרבע שעה של שחיה בים, גילינו שאנחנו נסחפים. נאבקנו בזרמים בניסיון להגיע לחוף אך למרות המאמצים לא הצלחנו לחזור. בשלב מסוים גל דחף

אותי למטה ולא הצלחתי לעלות חזרה. הרגשתי שאני מתחיל לטבוע. לפתע משכה אותי יד, שלפה אותי מתוך הגלים, והביאה אותי אל החוף.

אוריאל, הציל אותי ביום ההוא; עד היום אני תוהה מה היה קורה בלעדיו.

תודה.

אלי שטמפפר

משפחת ליברנט היקרה!

בשנתו הראשונה של אוריאל בישיבה זכיתי להיות החברותא הבוגר שלו. החברותא היתה רק בערבים - לימוד בקיאות בבבא בתרא, אך החברות היתה כל הזמן.

אני זוכר את ההתחלה הקשה, את הקושי להתרגל ללימוד אינטנסיבי בישיבה, את העייפות שאחרי יום שלם של לימוד, כשצריך להתמודד עם עוד סדר בלילה, ואת הקושי בלימוד 'תוספות' בסדר בקיאות. אך למרות הקושי, תמיד היה אוריאל מגיע לפני תחילת הסדר כדי להספיק ללמוד משהו לפני שמתחילים. היה לו חשוב לסיים בזמן כדי שיוכל ללכת לישון, לאגור כוחות ליום המחרת.

אני זוכר את הרשימות שהיו סדורות לו על השולחן, לימוד קבוע יום יום שצריך להספיק - ואם פספסנו אז להשלים - של תנ"ך, משנה, רמב"ם ודף יומי; את ההעדפה שלו ללימוד הסוגיות ההלכתיות והאנליטיות על פני האגדות.

כשהיינו נתקלים בתוספות קשה, ואוריאל חיכה שאמצא פתרון, לא ישב בחיבוק ידיים ובהה באוויר, אלא פתח ספר אחר ולמד בינתיים.

אהבה גדולה היתה לו ללימוד, ורצון להתקדם ולהתקרב לקב"ה, ויחד עם הלימוד ואהבת התורה, אהב מאוד את הזולת. תמיד בחיכוך השובה ובעיניו הבורקות היה מסתובב ומרעיף אהבה ושמחה על סביבותיו. אני זוכר איך בשיחות עמו היתה נשקפת אהבתו לכם - ההורים והאחיות, איך היה בשמחה גדולה כשאחותו התחתנה.

אוריאל אהב גם ספורט: היה משחק טניס, בהפסקות הצהריים שיחק סוג של פוטבול עם פריזבי, ובאחד מערבי השבוע וביום שישי היה הולך לשחק כדורגל וכדורסל. הוא לימד אותי קצת ג'אגלינג שמאוד אהב. אני זוכר גם את אהבתו למוזיקה חסידית, דבר שבא לידי ביטוי גם תוך כדי הלימוד, כשמדי פעם היה קופץ לו שיר בעקבות איזו מילה.

אדם גדול נלקח מעמנו וגדול הכאב, המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד.

עידו טל

אוריאל

רמת הגולן לפנות בוקר. גדוד טנקים מתאמן על מעבר מכשול תעלת נ"ט. הגשר שעליו צריך לעבור מפחיד את כולם. 'תעברו אותו בזהירות. תעשו בדיוק מה שהמפקד אומר', מתודרכים הנהגים.

טנק צא' מתקרב לגשר. הראות קשה מאוד. חייבים להתאמן על הדבר האמיתי. אם לא נתאמן, לא נצליח לעשות זאת כראוי ברגע האמת. המפקד עם ראש בחוץ מכוון את הטנק. בשלב מסויים הטנק מתחיל לנטות ימינה.

אין זמן למחשבות. הכללים ברורים. כשיש חשש להתהפכות פועלים בצורה אוטומטית לפי תרגולת קבועה. תרגולת התהפכות. הצוות מספיק להיכנס פנימה ולאחוז חזק בטנק. המפקד שצריך לעמוד חשוף בצריח לא מספיק להיכנס.

מפקד הטנק, סמל אוריאל ליברנט, בחור ישיבה ירא שמים וטוב לב, נהרג בט"ו באב לפנות בוקר. זך וישר היה אוריאל ודמותו תלווה אותנו.

*

"אמר רבי: הרבה תורה למדתי מרבתי, ומחברי יותר מהם, ומתלמידי יותר מכולן" (מכות י.). שיעורים רבים זכיתי ללמד את אוריאל ז"ל. שיעורים רבים לימד אותי אוריאל בהתנהגותו המיוחדת.

*

טירונות. כל החיילים מחכים עייפים ומותשים לבדיקת המסדר. לפעמים מחכים דקה לפעמים רבע שעה. לאף אחד מהחיילים אין חשק לעשות כלום, פשוט מחכים. לאף אחד? כמעט לאף אחד. חייל אחד מוציא מהכיס גמרת כיס, פותח ולומד דף יומי. אוריאל.

קורס מפקדי טנקים. הקורס מתיש. החניכים מתוסכלים מהיחס המקומם של המפקדים. לאף אחד אין חשק לעשות כלום. לאף אחד? כמעט לאף אחד. חייל אחד מוציא מהכיס גמרא קטנה בצבע תכלת ולומד דף יומי. אוריאל.

אשמורת הבוקר ברמת הגולן. פלוגה מבצעית נמה את שנתה לפני ואחרי יום אימונים מתיש. אף אחד לא זז. אף אחד? כמעט אף אחד. באחד החדרים

משכימים שני חיילים ומעירים את השחר. הולכים לבית הכנסת להשלים דפים שהחסירו במירוץ הדף היומי. אוריאל.

בחיי היום יום קשה לקבוע עיתים לתורה. בצבא קשה שבעתיים. אוריאל עמד במבחן קשה ביותר. הוא הקפיד ללמוד דף יומי גם בשעות מטורפות והזויות. 'לולא תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי'.

*

משרד ישיבת הר-עציון. עומס רב רובץ על המשרד. קשה מאוד לנהל ישיבה של מאות תלמידים. צוות המשרד מנוסה ומיומן, דואג כבר שנים שדברים יתפקדו כמו שצריך. בכל רגע נכנס תלמיד עם בקשה אחרת. לחץ עבודה לא קל.

לפתע נכנס תלמיד עם חיוך רחב ורגוע על פניו. 'תמיד הוא נכנס עם חיוך', חושבת לעצמה אחת המזכירות, 'תמיד משרה אווירה נעימה'. גם אחרי שהתלמיד עוזב האווירה הרגועה לא נעלמת. אוריאל.

*

ערב לפני תרגיל. אוריאל קופץ לפלוגה השניה להגיד שלום לחבר. פניו של אוריאל מלאות אבק. ככה זה כשנמצאים למעלה, בכיפת המפקד. 'מה קרה שהתאפרת?' צוחק עליו החבר. 'אתה חושב שאני נהנה ללכת עם דרגות הסמל האלו?', עונה לו אוריאל, 'הגענו לכאן כדי לעשות את העבודה, כדי לאכול אבק'. כמה שעות מאוחר יותר נשמעה ברשת הקשר הגדודית הקריאה 'חדל אש, צא' התהפך. אוריאל נהרג.

*

"דודי ירד לגנו לערוגת הבושם לרעות בגנים וללקוט שושנים" - דודי זה הקב"ה, לערוגת הבושם אלו ישראל... וללקוט שושנים - לסלק את הצדיקים שביניהם" (שהש"ר ו).

הרב עמיחי גורדין, ר"מ בישיבת הר-עציון

במהלך המסלול הייתה מכת שילשולים בבסיס, וביום חמישי אחד הגיעה פקודה לשחרר את כולם הביתה. אחרי שהודענו לחיילים על היציאה הביתה, הגיע אליי מפקד הפלוגה ואמר לי שהפלוגה שלנו נשארה יחסית בריאה ולכן אנחנו צריכים להשאיר חיילים לסוף השבוע לאבטח את הבסיס. המשמעות היא שרוב החיילים מהמחלקה נשארים.

המצב היה מאוד לא פשוט. כבר הודענו לחיילים שהם יוצאים, והשמחה הרקיעה שחקים - כולם תכננו תוכניות וחלמו על הבית - בשביל טירונים יציאה כזאת שווה הרבה מאוד.

כינסתי את המחלקה, הסברתי להם את המצב, והודעתי שצריך מתנדבים שישארו שבת. ההתנדבות היתה בהתקלה, מעכשיו לעכשיו. ואוריאל כהרגלו מתנדב ראשון: "אני נשאר". קשה להסביר למי שלא חווה את זה את גדלות הנפש שדורשת התנדבות זריזה שכזו. כזה היה אוריאל.

עומר שטרנברג, מ"מ

אוריאל לא היה מפקד שלי זמן רב, אבל אירוע פשוט לכאורה מתחילת התקופה שלנו יחד יצר אצלי חיבור עמוק אליו.

באחד הצומות היתה עבודה לעשות על הזחל של הטנק שלנו, ואוריאל, כמובן, מגיע לעבוד. ניגשתי אליו: "מה אתה עושה פה? לך תנוח בחדר, נמצא מפקד אחר". והוא עונה: "לא. אני רוצה לעשות את זה, זה הטנק שלי". ראיתי שאין מה להתווכח איתו. אוריאל הזדרז ונכנס לתא הנהג הלוהט, וכיוון את הטנק למצב שנוח לעבוד בו. הוצאנו את הציוד והתחלנו לעבוד. השעה 11 לפני הצהריים וחם חם חם. הזיעה מטפטפת. בשלב כלשהו אוריאל מבקש להחליף אותי ולדפוק על הזחל עם הפטיש. סירבתי. יש גבול.

פין הזחל תקוע, ואני דופק ודופק והפין לא מתקדם. לא מוותרים לו, ומנסים עוד ועוד. אוריאל תופס לום ומרים את הזחל כדי לשחרר את הפין. ניכר שהוא מתאמץ. אנחנו מזיעים, וכל המשקפיים שלו כבר רטובים. וזו כבר מלחמה - אוריאל ואני נגד

פין זחל.

ברגע הזה הרגשתי חיבור חזק לאוריאל. ממש הרגשתי שאת המלחמה הזו עם הפין אני מנהל בשבילו. כל מכה. וכשאני כבר עייף ומרגיש שנגמר לי הכוח, אני אומר לעצמי שאם אוריאל צם והוא עדיין כאן עובד ומזיע, אין לי הצדקה להתעייף ולהפסיק לדפוק.

בסוף הפין יצא והעבודה הסתיימה, אבל מה שהתרחש בינינו נשאר איתי.

אני זוכר במעורפל את מה שקרה. השעה הייתה 4:30, וזה היה התרג"ד הרביעי בתוך שבועיים. כבר צלחנו את רוב התרגיל והיינו עייפים, ופתאום אני שומע את שלוש המילים שהכי לא רציתי לשמוע: 'צוות תרגולת התהפכות'. ברגע בו הבחנת שהטנק עומד להתהפך, לא איבדת את העשתונות. כמפקד מנוסה ומקצועי, עשית את המוטל עליך ברגע הנכון, על הצד הטוב ביותר. אוריאל, חשוב לי שתבין שבפקודה האחרונה שלך הצלת בודאות חיי אדם, ובכך הפגנת את איכותך כמפקד טנק. במילותיך האחרונות השארת את הצוות מאוחד, ובאותה הנשימה גם חסר. עצוב לי שלא הספקתי להכיר אותך יותר לעומק.

תמיד אזכור את החיוך המבוייש שלך, את הפנים החומות שלך לאחר תרגיל, את רווחת האנחה אחרי שפגענו ב'מטרה' ואת המסירות שלך כלפי הצוות וכלפי הטנק.

נתגעגע אליך.

בהערכה רבה,

התותחן שלך, ארד וולדנברג

את אוריאל זכיתי להכיר ביום הראשון שהגיע לצבא. זכיתי לקבל אותו לצוות שלי ולהיות אחראי להכשרתו עד לסיום פרק המקצועות. אני זוכר את אוריאל כחייל חייכן, שקט, צנוע וענו, שתמיד, אבל תמיד, לקח על עצמו את המטלות הקשות ביותר בלי להוציא מילה, בלי להתלונן ובלי להתגאות. רק לעשות. דומני, שיותר ממה שהצלחתי "לחנך" וללמד את אוריאל, זכיתי ללמוד ממנו וממעשיו.

מן השקט התמידי הכל כך אופייני לו, מהשמחה, מהחיוך שלא מש מפיו. מהרצון התמידי והכן לעזור לחבריו לצוות, גם על חשבון עצמו, ומכך שעשה הכל מתוך ענווה גדולה ותחושת שליחות.

בכל תקופתו בצבא, לא נתן אוריאל ללחץ המאפיין את החיים בצבא לגרום לו להנמיך

את רף הציפיות מעצמו, בכל המובנים: המקצועי, החברתי, המיזוטי והתורני. תמיד שאף להיות המקצועי ביותר שהוא יכול להיות, תמיד עזר לחבריו, תמיד עם חיוך ושמחה וענווה, ותמיד עם הגמרא בהיכון בשביל להספיק את הדף היומי, שלא הפסיד אף בימים הלחוצים ביותר.

את כל הדברים הללו אני נוצר עימי כזכרונות מאוריאל, וכמטרות שאני מציב לעצמי בשאיפה ללמוד ממנו ולהצליח לעשותם אף אני.

אמנם, גזירה היא שהמת משתכח מן הלב, אך צדיקים אף במיתתם קרויים חיים, וזאת משום שמעשיהם נשארים לזיכרון וללימוד לקרוביהם, חבריהם ומכריהם. יהיה זכרו ברוך.

חגי דיאמנדי

למשפחת ליברנט היקרה מפז.

את אוריאל הכרתי בצבא, ועברתי איתו כברת דרך ממושכת: החל במסלול - מהטירונות, המקצועות והאימון המתקדם, ועד שהפך למפקד הטנק שלי בפלוגה המבצעית.

היינו ביחד כל כך הרבה, בכל כך הרבה מצבים, ומבחינתי אוריאל היה חבר טוב. טוב מאוד. אדם כל כך פשוט; לא מסובך, לא צועק, לא מתווכח, לא מתלונן. עוזר,

מחיך, ובעיקר עושה את העבודה היומיומית, הקשה והשוחקת - עושה בחיך, בלי לדבר יותר מדי, בשמחה.

לאוריאל לא היה סתם חיך, היה לו חיך שובב.

חיך שמסתיר יותר ממה שאומר, שמרגיע, ובדרך כלל טוב יותר מאלף מילים. היתה לאוריאל עצמאות מיוחדת. תמיד עשה מה שנראה לו הכי נכון לעשות, לא בגאווותנות - אלא בפשטות. באמיתיות.

בטירונות עזר לי ולחברים בחדר ובאוהל כל הזמן. השכים אותנו בבוקר, הרגיע אותנו עם עוגיות וואפלים בין מסדר למסדר, סחב את הג'ריקן לבד בכל המסעות, וסירב בתוקף שיחליפו אותו. מעולם לא איחר לשמירה - וכל חייל יודע עד כמה זה משמעותי.

באימון מתקדם, בין הלחץ של ההכנות לאימונים ובין האימונים עצמם, תמיד רגוע, עושה את העבודה, ומוצא זמן גם לעזור לחברים, ולשבת עם הצוות להרגע ולדבר. במהלך האימון לימד אותי את הטריקים והפרטים הקטנים של המקצוע 'טען', והציב לי רף מקצועי גבוה באמת.

אוריאל תמיד למד גם גמרא וגם "שניים מקרא ואחד תרגום". במסלול בשיזפון היתה השכמה מאוחרת. יום אחד אוריאל אמר לי - מחר נקום מוקדם ונלמד ביחד גמרא. קמנו בבוקר, למדנו כמה שעות בפלוגה והספקנו להשלים כמה דפים בדף היומי. הוא תמיד היה בפיגור, אבל גם תמיד התמיד והשלים, אפילו בשבתות.

באימון הנוכחי חזר אליו בתור מפקד-חבר. למרות שבמשך ארבעה חודשים לא התראינו ואפילו לא יצא לנו לדבר - זה היה כאילו נפרדנו רק אתמול. מיד דיברנו, צחקנו, החלפנו חוויות, כמו חברים טובים באמת.

באימון, אוריאל הקפיד איתי ועם הצוות על כל דבר בטנק. לא בצעקות ולא בלחץ - אלא 'צריך ככה', ו'בוא נעשה'. לא תמיד הסכמתי איתו, אבל לא יכולתי להתווכח, כי הוא לא מפקד - הוא חבר טוב שאומר לי בטנק מה לעשות. בזכות אוריאל היה ביחד גדול בצוות שלנו, ובזכותו תמיד היו בטנק גם מים לשתות וחטיפים וואפלים לנשנש בין תרגיל לתרגיל.

בתרגיל מחלקה - כשבועיים לפני ההתהפכות - נגמרו לנו המים בטנק. כולם עייפים, חום אימים בחוץ. מתרגלים מלחמה, וכולם לובשים ציוד, קסדה, נשק -

ואסור להוריד. והמקום
שבו ממלאים את המים
נמצא רחוק רחוק.
כקילומטר. אוריאל ראה
שהצוות עייף, לקח את
הגריקן, והלך - עם כל
הציוד שעליו - מילא מים,
וסחב את הגריקן המלא
חזרה אלינו.

באחד התרגילים, יומיים

לפני ההתהפכות, הצוות שלנו היה ראשון. פרצנו את המכשול כדי שכל הגדוד
יוכל לעבור, וחיכינו שההנדסה יניחו גשר. בדיוק בזריחה, התפללנו - אני ואוריאל
- בצריח של הטנק. מסביבנו תרגיל, צעקות ופקודות בקשר, ואנחנו הנחנו תפילין
והתפללנו, ואחר כך המשכנו בתרגיל.

בהתהפכות עצמה לא ראיתי אותו. התהפכנו. היה חושך. היה אבק. מאז כבר לא
ראיתי אותו. רק התמונות, והמשפחה שלכם, מעלים בי זכרונות שמצד אחד כל כך
רחוקים - אבל גם כל כך קרובים. במילים האחרונות שלו "צוות תרגולת התהפכות"
הוא בעצם הציל את הצוות. כל אחד עשה מה שצריך, כולל אוריאל.

אני פה בשבילכם. ומתחזק המון מכם, מהמשפחה שלו. הכרתי את אוריאל רק
בצבא - לא בישיבה ולא בתיכון - אבל בצבא הוא הקרין את החום והאהבה שיש לו
בבית, ואת העזרה ללא סייג שחונך אליה על ידכם, ההורים. בצבא, בתוך כל הלחץ
הקרין את אהבתו ללימוד - לא ויתר על הדף היומי, ולא על ה"שניים מקרא ואחד
תרגום".

אני כבר מרגיש חלק מהמשפחה.

אוהב,

יונה

לפני קורס מפקדי טנקים קיבלנו חופשה של שבוע, ואוריאל, ישראל, יועד ואני יצאנו לטיול של יומיים בצפון. בדרך לצפון, ישראל ניווט אותנו לאגם מסתורי ליד עין השופט שבאזור צומת מגידו.

הדרך לאגם לא הייתה מסודרת והלכנו בין שדות ומטעים עד שהגענו למקום. ישראל זכר שיש באגם רפסודה שאפשר לשוט בה. מצאנו את הרפסודה אך היא נראתה לי מרוחקת ולא שווה את המאמץ. יועד ואוריאל התעקשו, וכך מצאנו את עצמנו עולים על הרפסודה ומגיעים איתה עד לב האגם הגדול - בלי לחשוב יותר מדי איך נצא משם.

לבסוף, כשהחלטנו לצאת, הבנו שהמשימה לא תהיה פשוטה כלל. הצלחנו להשיט את הרפסודה כמעט עד החוף - אך בכל זאת לא מספיק קרוב. מיותר לציין שבמזג

האוויר החורפי ששרר בחוץ, אף אחד לא ממש היה מעוניין להיכנס לתוך המים ולהרטיב את נעליו. אף אחד, חוץ מאוריאל. אוריאל התנדב מיד למשימה, הפשיל את מכנסיו, ולקח אותנו אחד אחד על הגב, כשרגליו שקועות במים ובבוץ וחיוך שובב על פיו.

אחריות ודוגמא אישית שאין מילים לתאר. מפקד עוד לפני הקמ"ט...

יניב הולצמן

אוריאל,

אני עוד לא מעכל שאתה לא פה. אתה בטח יושב פה באיזו פינה ולומד דף יומי. באמצע הקמ"ט ישבנו ביחד כל הצוות, וכל אחד היה צריך להגיד על עצמו דברים שהוא טוב בהם, ודברים שהוא לא טוב בהם. אני זוכר שאתה פשוט לא הצלחת להגיד על עצמך דברים טובים, והיה צריך ממש לפקוד עליך לעשות את זה.

הרבה אמרו עליך בקורס שאתה שקט מדי, אבל זה לא הפריע לך. נהגת להגיד שככה אתה חי, משתדל לא לומר דברים מיותרים, רק מה שצריך. ובאמת ככה ממש היית. יחד עם זאת, כשזה נגע למקצועיות היה חשוב לך לדעת כל דבר בצורה הכי הכי, וכל הזמן שאלת שאלות בלי להתבייש בכלל. לא הרפית עד שהרגשת שאתה מבין את העניין טוב טוב.

תמיד-תמיד הלכת עם חיוך, גם אם ישנת שעתיים בלילה וטחנו אותך בשמירה. תמיד היה חשוב לך שכל הצוות ישב ביחד על קפה למרות שבכלל לא אהבת קפה. 'אין מצב טפ"ש בלי ופלים ושתייה', כך נהגת להגיד.

אני זוכר פעם שהיה ממש קשה וכולם כבר היו עייפים ועצבניים. אמרתי לעצמי שבטוח אם אני אפגוש אותך עכשיו, אפילו אתה תהיה עצבני, אבל פגשתי אותך, וכמובן ראיתי שגם הפעם לא שברו אותך. הייתה לך אמונה שלמה, תמימה ופשוטה, ששום

דבר לא יכול להזיז אותך ממנה. היית מדבר עם כולם בעדינות ובנחמדות.

אוריאל, השקט וטוב הלב שלך יחסר לנו כל-כך. ההסתפקות במועט והשמחה בכל דבר ובכל מצב.

נתגעגע אליך מאוד,

אוהב אותך,

חברך,

ישראל ורצברגר

בקורס מפקדי טנקים, היינו יושבים מדי פעם חברי הצוות יחד עם ה'גנן', מפקד הצוות, ושואלים את עצמנו איך אנחנו יכולים להשתפר כמפקדים. לעיתים, היינו מעלים נקודות חזקות ונקודות לשיפור אחד אצל השני. הסבב הזה היה מועיל

מאוד, ובדרך כלל גם מדויק -
חיינו יחד תקופה אינטנסיבית
מאוד, והכרנו זה את זה היטב.

על אוריאל אמרנו שהוא שקט,
והוספנו שכמפקד זה בולט אפילו
יותר. דיברנו על זה, ואמרתי לו
שמפקד שקט לא יסחוף אחריו
חיילים, לא יצליח לשדר מנהיגות.
אוריאל ענה: "אפשר לסחוף גם

כמפקד שקט. החלטתי שאני רוצה שכך יהיו החיים שלי, וזה מצליח לי מאוד.
אפשר לסחוף אנשים עם השקט הזה."

חבר לקמ"ט

כשבוע וחצי קודם התאונה כאשר כל הגדוד יצא לשבת הביתה, נשארנו כצוות
שמירה בבסיס - יונה, אוריאל ואני. בליל שבת כששמרתי בש"ג של הגדוד הוא חלף
על פני בדרכו לתפילת שבת, עם כיפה לבנה, פנים מאירות וניגון מתוק שמלווה
אותו...

בשבת בבוקר אוריאל שמר במשטח הטנקים של פלוגתו ובאנו לעשות איתו קידוש;
אנחנו יושבים, ואוריאל עומד עם האפוד עליו ולא מוכן לשבת. הוא הרי מוכרח
לשמש דוגמא אישית לחייליו, כך אמר.

ביום א' כשהייתי שוב בש"ג, ראיתי אותו כבר בד בבוקר יוצא לריצה אחרי התפילה,
על אף שהחיילים עוד לא חזרו מהבית והוא לא היה מחויב לשום לוח זמנים. כמובן,
עם חיוך על הפנים.

היתה בו חריצות בלתי רגילה, ואי-יכולת לעמוד מנגד כאשר מישהו נתקל בבעיה
או צריך עזרה.

דבר נוסף שתמיד בלט אצלו במהלך המסלול היא ההצטיינות. אני זוכר שהחובש
הפלוגתי נתן לו במתנה "חוסם עורקים" על הצטיינותו בבוחן על עזרה ראשונה, אך

זו דוגמא אחת מני רבות.

בטירונות, כשכולם בשטח היו מתים מרעב והיה מעט אוכל, אוריאל היה מתנדב באופן קבוע לפתוח לכל המחלקה את קופסאות השימורים במנות הקרב, ורק אח"כ היה בא לאכול.

אוריאל ידע לקחת מכל דבר את המרכיבים המשמעותיים. ניתן לראות זאת בצורה ברורה בדרך שבה התנהל כמפקד: מצד אחד היתה בו מוטיבציה, אחריות ומסירות לחייליו ברמה גבוהה, ומצד שני לא היו חשובות בעיניו דרגות המפקד כשלעצמן

והוא הצטיין בבריחה מהכבוד הכרוך בהן. אוריאל היווה בחייו את השילוב המושלם בין בגרות, רצינות, פשטות ושמחה.

נעם גרדין

אוריאל היקר!

אני לא מעכל שאני כותב את המילים הללו עקב לכתך מאיתנו. בהיכרות הקצרה שלי איתך ראיתי בך מורה דרך ואדם שאני חייב ללמוד ממנו. השקט הנפשי ושמחת החיים האינסופית שלך היו נר לרגלי, ואני מקווה להמשיך זאת ותמיד לזכור אותך. לא היית רק חבר טוב, היית גם מפקד מקצועי מהשורה הראשונה; תמיד ידעת מה המטרה והמשימה של התרגילים שלנו, וזרמת עם השינויים שחלו תוך כדי התרגיל. תמיד היה חשוב לך שנספיק את כל המשימות בזמן, ולשם כך היית מוכן לקום מוקדם לפני כולם כדי להתפלל, וכך גם ביקשת ממני לעשות.

אוריאל, לעולם לא אשכח אותך ותמיד אנצור אותך בליבי. דבר אחרון אני מבקש ממך, שתשגיח ותשמור עלי שם מלמעלה, ותמיד תהיה איתי ותעזור לי בהחלטות

שעלי לעשות - כמו שהיית עושה לפני האסון הנורא.

בהערכה רבה,
נתנאל אוזן

כמה קל להזכר בו, באוריאל, בחיוך הגדול, הקבוע, לחוש את ידו טופחת על השכם, לדמיין אותו עם חוברת הגמרא הפתוחה, או יושב בצד מזמזם את הפרשה בשניים מקרא כשכולם מעולפי שינה בדקות המנוחה הקצרות.

רק בתקופת השירות הצבאי המשותף זכיתי להכיר את אופיו ואישיותו של אוריאל באופן מקיף ועמוק יותר ממה שראיתי בישיבה, זאת למרות שהתקופה בישיבה היתה ארוכה יותר מפי שניים.

במסדרי כוננות, כשהזמנים קצרים וכולם בלחץ, יש על מי לסמוך שיביא את הפק"לים, ובל דאגה - יש גם מי שיקפל אותם בסוף (וכמה פעמים גם הסביר לי ברצינות גמורה מדוע הגיוני שדווקא הוא יקפל אותם). כשאוכלים בשטח - יש מי

שיפתח את קופסאות השימורים בשביל כולם, יש מי שיאמר לחנת"ר אומלל - "מה, שכחת לפתוח שעון? לא נורא, אני פתחתי", ויש מי שיצעק במקומו מה הזמנים, וכשלא עומדים בהם, יעודד אותו שזה לא נורא, בריא לפתח קצת שרירים בריצות ושפיכות, ומה פתאום, אף אחד לא כועס עליך שלא ביקשת הארכה בזמן. יש מי שיעזור לכולם לגמור לשפצר לפני המסדר סמ"ח, כן, גם על חשבון השעת ת"ש, כי הוא כבר סיים מזמן, ויראה איך עושים את הלולאה למימיה, ואיך מועכים את החוט אחרי ששורפים אותו. יש מי שידחוף בריצות מאחורה,

יש מי שיקח פק"לים, יש מי שיחליף מתחת לאלונקה למרות שהוא סוחר את הג'ריקן על הגב, יש מי שיתנדב, ויש מי שיבוא ויאמר - "אבל למה אתה מבואס,

לא כל-כך נורא כאן", ויוסיף במשיכת כתפיים למראה פרצופי המוחה - "מה, נחמד לי פה". יש מי שידחוף לי תיקון קוראים קטן ליד לפני שמירה ויאמר: "אתה חוזר לפה כשאתה יודע עד רביעי לפחות". יש עוד סיבה לשמוח כשמגיעים למחנה נתן בבוקר יום ראשון.

בתקופה שלא היה בטוח אם יצא לקמ"ט דיברתי איתו על כך. הוא משך בכתפיו ואמר - "אם רוצים אותי אני רוצה להיות מפקד, ואם לא, אז לא". יום לפני ההתהפכות אוריאל הגיע למאהל של הפלוגה שלנו (הוא פיקד בפלוגה אחרת בגדוד) לראות את החבר'ה, לדבר קצת. פניו היו מלוכלכות מאוד, וצחקתי עליו שהוא נראה מאופר. הוא חייך ואמר - "מה אתה חושב, שבאתי בשביל ללכת עם דרגות על ב' באנו לאכול פודרה..."

כמה שמחה פשוטה, תמימה, זורמת, היתה בו. כמה ענווה ופשטות, כמה אהבת תורה.

אתה חסר לנו, אוריאל.

דביר

רשימת הכותבים בספר:

הרב איתן אנסבכר, ר"מ בישיבת נווה שמואל

הרב אמנון בזק, ר"מ בישיבת הר עציון ומרצה לתנ"ך ותושב"ע במכללה האקדמית
הרצוג

הרב ברוך גיגי, ראש ישיבת הר עציון

הרב משה ליכטנשטיין, ראש ישיבת הר עציון

יהודה עציון, מחנך, מחבר ועורך ספרים. זוכה פרס הרב קוק לספרות תורנית
לשנת תשס"ד

הרב יעקב פישר, ראש ישיבת נווה שמואל

הרב יאיר קאהן, ר"מ בישיבת הר עציון

הרב אביחי רונצקי, ראש ישיבת איתמר, הרב הראשי לצה"ל (תשס"ז-תש"ע)

הרב שלמה ריסקין, רב המועצה המקומית אפרת, מייסד מוסדות אור תורה סטון

הרב אריה שטרן, רב העיר האשכנזי של ירושלים, ראש מכון הלכה ברורה ובירור
הלכה

הרב אליעזר חיים שנוולד, ראש ישיבת מאיר-הראל

הרב יובל שרלו, ראש ישיבת אורות שאול

הרב אורי שרקי, ר"מ במכון מאיר

